

NĂM THỨ BA, SỐ 127, GIÁ 0\$10

CHỦ NHẬT, 11 SEPT. 1988

NGÀY NAY

TRÒ CHÍNH PHỦ BIỂU

LÝ TOÉI báo XÃ XỆ — Văn trò mọi năm ? Nhật lảm rồi !

MỘT CUỘC ĐIỀU
TRONG SỐ NÀY : tra rất mó'i la:
«CHUNG QUANH NGHỊ VIÊN»

THƯ VIỆN
TRUNG HƯƠNG

C
563

Kè có hàng trăm nghìn thú thuốc bò thận, nhưng ai cũng công nhận thuốc Lưỡng-nghi Bò-thận của Lê huy-Phách hay hơn cả

Vì thuốc này bào chế rất công phu, có vị phải
tẩm phơi hàng tháng để lấy dương khí, có vị
phải chôn xuống đất đúng 100 ngày để lấy
thổ khí, và đắt nhất là vị « hải cẩu thận », nên
chứa các bệnh ở thận hiệu nghiệm vô cùng !

Những người thận hư : đau lưng, váng đầu, rụng tóc, mờ mắt, ù tai, tiêu tiện trong đục bất thường, tinh khí ít và loãng... Những người
mộng tinh, đêm ngủ tưởng giao hợp với đàn bà tinh khi cũng ra.
Những người hoat tinh : khi giao hợp tinh khí ra mau quá. Những
người di tinh : tưởng đến tinh dục thì tinh khí đã tết ra. Những
người nhiệt tinh (tinh nóng). Những người lãnh tinh (tinh lạnh).
Những người liệt dương, gần đàn bà mà dương không cương. Những
người sau khi khỏi bệnh phong tinh, vì uống phải nhiều thứ thuốc công
phut làm hại thận mà sinh đau lưng như bể, chảy nước mắt, mắt mờ,
vết quỉ đầu, tiêu tiện có lú vẫn...

Có các bệnh kè trên hoặc hết thảy những bệnh thuộc về thận khí...
dung thuốc Lưỡng-nghi bò-thận số 20 của Lê huy-Phách đều khỏi cả.
Hàng trăm vạn người dùng qua thuốc này đều công nhận là một thứ
huốc « bò thận » hay nhất. Giá 1p.00 một hộp.

Một phương-pháp hiệu-nghiệm nhất chúa bệnh lậu kinh-niên

Những ai đã thất vọng bởi những người quảng cáo « khôi trong giây
phút đồng hồ » ? Những ai đã chạy chữa đủ các thứ thuốc ta, thuốc
Tàu, những ai đã tiêm, rửa đủ các thứ thuốc Tây... mà bệnh vẫn
thanh kinh niên — Dùng thuốc Lê huy-Phách các ngài sẽ được hoan
toàn như ý — bệnh khỏi hẳn một cách chắc chắn ! Các thứ thuốc chữa
bệnh phong tinh của Lê huy-Phách là những thứ thuốc đặc biệt, kháp
Trung, Nam, Bắc đều sệt tiếng. Ai cũng công nhận rằng Lậu, Giang
mai không dùng thứ thuốc Lê huy-Phách nhất định không khỏi.

LÂU KINH NIÊN — Hàng ngày ra lú mủ, không buốt sót. Có người
buỗi sáng ra một vài giọt, hoặc nắn vuốt mẩy ra đốt chát... Nhưng
người phải đi phải lai 3, 4 lần.. dùng « Lậu mủ » số 10 (giá 0p.50) và
Tuyệt Trùng số 13 (giá 0p.60) nhất định khỏi bệnh Lậu kinh niên. Công
hiệu của hai thứ thuốc này không thể nào tả hết được. Hàng vạn
người đã ơn nhờ hai thứ thuốc này mà tránh khỏi sự guy hiểm của
bệnh Lậu kinh niên.

LÂU MỚI MẮC — Tức buốt, dài rất ra mủ... dùng « Lâu năm
1935 » số 70 của Lê huy-Phách khỏi ngay. Thuốc Lậu số 70 của Lê huy-
Phách chữa bệnh Lâu mới mắc hay nhất. Tuyệt này đã làm lợn đập
hết thảy các thứ thuốc lậu Tây, Ta, Toba hiện có ở xứ này. Giá 0p.60
một hộp.

GIANG MAI — Lở loét quai ổ da, mօa mօa gà hoa khé, phủ ồ⁺
kèp người, đau xương, đau tủy... nhẹ hoặc nặng tới bắc nao... Dùng
thuốc « giang mai » số 18 của Lê huy-Phách khỏi hẳn, không hại sức
khỏe và sinh dục. Giá 1p.00 một hộp.

TUYỆT TRÙNG LÂU, GIANG MAI — Một thứ thuốc chế theo hóa
học, chuyên môn lọc máu sát trùng. Những bệnh phong tinh (lậu,
giang mai, ha cam) chữa tuyệt đối sinh nhiều biến chứng : tiêu tiện
trong đục, có vón, uốt quỉ lâm, giật thịt, khớp thận thè đau mỏi.. dùng
tuyệt trùng số 12 giá 0p.60 các bệnh khỏi hết, bệnh không bao giờ trở
ại được nữa. Thực là một thứ thuốc hay nhất ở xứ này ! Mắc bệnh
phong tinh mà chưa dùng thuốc Tuyệt trùng số 12 của Lê huy-Phách
là nát dinh bệnh chưa khỏi tuyệt noc được.

Nhà thuốc LÈ HUY-PHÁCH

N° 10 — Bd Gia-long (Hàng Giò) — HANOI
và khắp các tỉnh Trung, Nam, Bắc-kỳ đều có đại lý

Muốn được sinh đẹp...

Nên dùng các thứ trang sức
INNOXA

chế theo phương pháp khoa học dưới quyền
kiểm soát của Bác sĩ chuyên môn.

LAIT INNOXA	MOUSSE INNOXA
Lau sạch da, đẹp da	Kem hợp da thường, da khô
một chai 1p.05	một lọ 0p.95
CRÈME NACRÉE	CRÈME ORGANIQUE
Kem hợp da hồng nhőn	Kem dưỡng chất làm trẻ da
một lọ 1p.05	một lọ 1p.90
CREUFE INNOXA	
Phấn INNOXA đánh không bụi da	
một hộp 0p.85	

các bà xác có sở thấy da dịu mịn tươi trẻ

Bán tại các hàng báo chế láy và các cửa hàng to.
BÀI LÝ: INNOXA 35, Rue Jean Soler — HANOI

Trên
chỗ
0,2
BAC
Ái

Ngừa và trị
CẨM-NHIỆT
CÓ
BAN-TRÁI
KINH-PHONG
Thói bình 15 Phúc
Nº100 TÔNG ĐỘC PHƯƠNG Cholon BÁN KHÁP NỘI

Sữa
NESTLÉ
Hiệu Con Chim

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BẢO THẦU CHO CHÍNH PHỦ PHÁP

Hồi xin không mất tiền quyền
sách dạy cách nuôi trẻ của
bác sĩ Vidal soạn ở hàng
NESTLÉ, phố Paul Bert, số 5F
— HAIPHONG —

Tuần này các bạn đã xem phim **L'Extravagant**

một phim bất hủ, vui vẻ, ngộ nghĩnh, có một tinh thần xã hội khá cao, với hai ngôi sao chiếu bóng yêu chuộng của mọi người là:

GARY COOPER và JEANNE ARTHUR

NAY CHIẾU THÊM MỘT BUÔN NỮA CÙNG Ở RẠP OLYMPIA NGÀY

thứ ba 18 Septembre từ 9 giờ tối

ĐỂ GIÚP QUÝ ĐOÀN ÁNH SÁNG

Xin các bạn cõi động giúp cho trong chỗ quen biết để mọi người đến xem thật đông. Phim L'EXTRAVAGANT chỉ còn chiếu lần này nữa, sẽ gửi về Pháp — Giá vé bạ hơn ngày thường — Hiện đã có bán tại đoàn sở Ánh Sáng.

TRONG GIỜ NGHỈ

sẽ có bạn VŨ ĐÌNH HÒE diễn thuyết và ban Âm nhạc MYOSOTIS họa những bài đàn mới soạn, rất hay.

VĂN ĐỀ CẨN LAO

Chế độ nô lệ

(Tiếp theo)

CHẾ ĐỘ nô lệ, trong lịch sử, là một sự tiến bộ. Nhưng chỉ là một sự tiến bộ đối với sự dã man của thời đại ăn thịt người, tỉ như sự tiến bộ của tội khỗ sai chung thân, đối với sự lỗ hổng.

Thực ra, đời sống của nô lệ là một đời khổ cực, nhục nhã của súc vật. Họ không phải là người nữa, chỉ là một đồ vật, chỉ dùng để chơi hay để làm việc tùy ý. Chủ bảo làm gì thì làm nấy, bảo đi thì đi, bảo ăn thì ăn, bắt nhịn thì nhịn, đánh thì chịu lấy đòn, cho lấy vợ để con thì được lấy vợ để con, mà không cho thi thoái vậy. Cố người nô lệ như cái tràng cái xích chủ muôn lối đi đâu thì đi. Chủ bằng lòng thì có khi được ăn tráng mặc tròn, có quyền hành trong nhà chủ, chủ ghét thì cùm, kẹp, khõ sờ vắt vả, là thường; chủ còn có thể đem bán đi lấy tiền, và ở một vài nơi, còn có thể để chờ chết đói hay là giết chết nữa. Nhân đạo, ở trong chế độ khốn nạn ấy, không có nghĩa lý gì cả.

Tuy nhiên, tùy phong tục, tùy pháp luật từng xứ, đời nô lệ khõ sờ ít hay nhiều.

Khốn đốn nhất là những nô lệ của các dân tộc mị ở Úc châu, Phi châu, và của dân da đỏ ở Mỹ châu ngày trước. Họ bị hoàn toàn coi như những thứ vật dùng để làm việc hay là để ăn thịt.

Tuy không bị ăn thịt, những nô lệ ở Áo-độ cũng bị khõ đến cực điểm. Theo luật Manon họ chia ra làm bảy hạng: tù binh, tội tá, con cái bọn nô lệ, những người bị mua bán, thặng nô lệ cha mẹ để lại cho con và hạng người bị án phạt làm nô lệ. Họ bị coi như súc vật và thường thường người ta mua bán họ, chỉ trả tiền bằng mua bán một con mèo hay là một con cù mà thôi.

Ở các nước cận đông (Assyrie, Egypte) chế độ nô lệ luân quẩn trong vòng gia đình; thường là bọn hoạn quan hầu các vị vua chúa. Đời sống của họ không đến nỗi cũng khõ quá như ở Áo-độ. Ở nước Do Thái, và ở bên Tầu cũng vậy, đời nô lệ không đến nỗi chua xót quá.

Nhưng ta không nên quên rằng nô lệ được đối đãi một cách ngọt ngào hơn không phải vì đó là quyền của người nô lệ, đó chỉ là những ân-huệ của người chủ mà thôi. Nếu phong tục trong nước ít độc ác, mà gặp phải một người chủ thâm hiềm, thì nô lệ vẫn không ngóc đầu lên được. Thí dụ như ở bên Tầu đời xưa, đối với nô-tì, mang là một lõi, bắt làm quá sức là mười lõi, không cho lấy vợ lấy chồng là một trăm lõi... nhưng ông chủ có phạm lõi thì nô-tì cũng đành cắn răng mà chịu.

Dẫu sao ở đâu cũng vậy, về phương diện tinh thần thì nô lệ đều bị khốn nạn đến cực điểm. Nô lệ không có một chút quyền gì, không có quyền dự vào việc công, không có quyền lập nên một gia đình, không có quyền có gia sản. Tiền làm ra được, tiền mồ hôi nước mắt của họ, cũng như thân thể họ, là hoàn toàn của người chủ. Chủ cho lấy vợ, thì có vợ, chủ bắt vợ đi, thì mất vợ vậy. Nếu là đàn bà, thì được ông chủ vời đến là một hạnh phúc lớn; nhưng nếu không làm cho ông chủ vừa lòng thì ông lại bắt quay đầu về chuồng bò chuồng trâu hay là ông gán cho làm vợ một người nô lệ khác của ông ta. Thản hoặc có con, thì bỗng dưng ông chủ, hoặc vì lợi, hoặc vì một lẽ khác, đem con đi bán một nơi, mẹ bán một nో, cũng phải yên lặng mà chịu số phận. Là vì ông chủ có coi nô lệ như người biết đau xót đau, ông chỉ coi như một lũ trâu bò, mẹ mất con, con mất bố cũng vẫn sống mà kéo cây cho người như thường, nô lệ tuy vậy vẫn có thông minh của loài người, nên chủ nhân hết sức dùng cái thông minh ấy; ở thôn quê thì bắt họ làm hết việc nông, ở thành thị thì bắt họ làm tôi tớ, làm thợ, có khi họ lại làm ông lang, làm nhà triết học cũa. Tí như ông Esop ngày xưa, một người nô lệ chỉ bán có mười drachmes, nghĩa là chưa bằng giá một con lợn. Nô lệ, ở dưới cái chế độ phản động khốn nạn ấy, mất hết cả nhân cách, trở nên nhát hót, sợ sệt, còn chủ nhân dễ dàng trở nên ác nhẫn ưa phỉnh phỏ. Phong

lục đời xưa dã man một phần lớn là tại ở cái chế độ nô lệ vậy.

Song dần dà, nô lệ trở nên đông đúc và sự lạm quyền của các chủ nhân quá bất công nên ở nhiều xứ người ta nghĩ đến cách ngăn giữ lại. Dân Do thái căm giết nô lệ, người chủ nào giết chết nô-tì cũng bị tội tử hình như một sát nhân khác, và nếu đánh nô-le bị thương thì phải trả lại tự do cho họ. Bên Tầu, vua Quang Vũ cũng nghĩ vậy, một đạo du của vua căm giết nô-tì, nếu giết, sẽ bị xử trảm, và nếu đem hoạn nô-tì, thì phải truất làm thứ dân.

Nhưng người chủ vẫn có quyền thưởng phạt, mà quyền ấy to lớn quá. Đánh đập, trói buộc, cùm kẹp, thôi thì tùy tính người chủ. Nếu trốn mà vồ phúc bị bắt thì sẽ bị xích chân mà bắt làm việc dưới roi vọt, hoặc có khi bị chủ lấy kim nung đốt để đánh dấu trên vai, trên trán, không còn mong trốn lẩn thú hai được nữa.

Cái tục đánh dấu ấy là vết tích của cái tục dã man của các chiến sĩ đời xưa. Kẻ thắng trận thường muốn khoe thành tích vẻ vang của mình nên chặt lấy thủ cấp địch quân như ở bên Tầu, treo đầu lâu vào cổ như bọn mị Phi-châu, hay là cắt tay họ như ở Úc-châu, cắt mũi họ như ở Mỹ-châu. Đến lúc không giết địch quân nữa, chỉ bắt họ làm nô-le, thì cũng đánh dấu trên người họ cái tài năng của mình bằng sự dã man ấy. Về sau, mãi về sau, lúc phong tục trở nên hiền lành hơn, thì đằng lẽ séo tai, người ta chỉ sáu tai như người Do-thái đối với nô-le, đằng lẽ séo mũi, người ta chỉ cắt tóc như dân Caraibes hay Noutkas đối với nô-le cửa họ. Bên Âu-châu, ở La-mã, Hi-lạp hay ở bên Pháp hồi còn là xứ Gaule cũng vậy: tóc ngắn là chứng triệu của nô-le còn tóc dài là biểu hiệu của uy quyền.

Sở nô-le một ngày một đông, thi sự khõ cực của nô-le một ngày một tăng. Nếu chỉ là nô-le trong một gia đình nhỏ, như ở bên Tầu, hay ở

(Xem tiếp trang sau)

Hoàng-Đạo

Câu chuyện hàng tuần...

THẾ LÀ ngày ấy đã đến, ngày mà cả quốc dân đang mong ngóng, ngày các ông nghị dân biểu và chính phủ biếu họp nhau để sốt sắng bênh vực quyền lợi cho dân.

Hiện giờ, thì mới thấy các ông ấy sốt sắng tranh dành cái ghế nghị trưởng cho mình hay cho người của mình — Người của mình hay mình của người ta, cái đó còn tùy, vì bị người ta mua thì mình là của người ta hẳn rồi, trừ khi mua bán mình một lần nữa cho một người khác.

Buôn l Chung quanh nghị viện chỉ nghe thấy toàn những chuyện ăn uống, tiền nong, hát xướng, phè phloan. Có người đã điều tra và biết đích tên từng ông nghị đi theo một ông nghị trưởng tương lai xuống xóm hoặc đến cao lầu.

Chúng tôi ước ao rằng trong số các ông nghị đó không có các bạn mà vi bán chương trình tối thiểu, vì thấy theo các đảng phái, đoàn thể có chính kiến gần giống chính kiến của chúng ta, chúng ta đã ủng hộ và hứa sẽ ủng hộ mãi mãi.

Còn nếu kè nào cứ thiết miếng ăn miếng uống của họ hơn miếng ăn miếng uống của dân chúng, mà đã sai đường thì...

— Thủ các anh làm gì tốt?
Họ có thể trả lời thế.

Nhưng chúng ta đừng lo. Chúng ta chẳng thiếu gì cách để trị quân phản bội. Khi giới của chúng ta sẽ chỉ là thứ khi giới chính đáng và hiền lành nữa. Nhưng dù cái giặc mà chúng ta sẽ dùng để treo cổ họ lên trước dư luận chỉ là cái giặc vô hình không làm cho họ tắt thở được, nó cũng sẽ có đủ mảnh lực rứt lên cao để lưu truyền mãi mãi, nhưng hành vi khôn nan và những tâm địa thói tha.

Vậy chúng ta cứ yên lặng mà chờ xem. Khi bỏ phiếu, chúng ta không trông vào cá nhân, vì chúng ta tin chắc rằng cá nhân tất phải theo mệnh lệnh đảng hay đoàn của mình. Chúng ta đã tin ở một đảng một đoàn thể thì những người mà đảng ấy, đoàn thể ấy cứ vào viện, chúng ta sẽ hết sức ủng hộ, nghĩa là chúng ta chỉ ủng hộ bản chương trình tối thiểu mà đảng ấy, đoàn thể ấy đã cùng chúng ta thảo luận.

Đọc bài này có lẽ các ông nghị trên mặt trận Dân-chủ sẽ mỉm cười nghĩ thầm: « Làm gì mà dữ dội thế, mà quá lo xa thế? Nào có ai phản bội ai, hay đi ăn đù uống với ai, hay nhận tiền nhận nong của ai đâu?

Vâng, chúng tôi cũng chắc thế. Nhưng phòng bị thì chúng tôi vẫn

phòng bị. Chúng tôi lúc nào cũng phải mở to mắt và lắng hết tai, đề nhìn các ông làm việc, và nghe các ông bàn cãi.

Rồi dem đổi chiếu với bản chương trình tối thiểu.

Và bản cam đoan có chữ ký của các ông.

Đó là chúng tôi dành riêng cho các ông nghị của bản chương trình tối thiểu.

Còn các ông dân biểu khác, dù thuộc phái « bảo hoàng » hay phái « bảo tiến » hay phái gì, hay không phái gì chăng nữa, chúng tôi cũng không bỏ qua mà không kiềm điềm đến công việc. Ở phái nào, thử phẹng ý tưởng gì, thi các ông ấy cũng vẫn là « dân biểu », người thay mặt dân ở viện để bênh vực quyền lợi cho dân. Nếu các ông ấy đi trái với quyền lợi của dân thì tức là phản những người đã bầu các ông ấy ra. Đối với bọn phản bội thì ai nỡ để cho yên mà làm bậy, mà ăn bậy.

Sau hết, đến các ông « chính phủ biếu ». Chúng ta chỉ nên phản nán cái chế độ nghị viện ở xứ này mà cố quên các ông ấy đi, coi như không có ở trong viện.

Số báo này xuất bản thì nghị viên đã bầu xong nghị trưởng và các ủy ban. Chúng tôi chắc chắn trận Dân-chủ, một thiểu số trong viện, sẽ không thể nào chiếm được cái ghế nghị trưởng, nhưng không phải vì có là thiểu số mà cần phải dựa vào một sức mạnh nào.

Ông Diên, người mà các đoàn thể Dân-chủ đã cử ra tranh nghị trưởng với ông Lục và ông Bồng, chắc ít nhất sẽ chiếm được 13 phiếu bầu cho.

Có người hỏi: « Nếu ông Diên chỉ chiếm được có 10 phiếu ? »

Xin trả lời: « Vậy tất có ba người bỏ phiếu cho ông Bồng hay ông Lục. Mà người ấy thì nào rồi chẳng lộ chân tướng ra ! »

TIN SAU CÙNG — Kết quả lần bỏ phiếu thứ nhất: Ông Lục 53

— Bồng 58
— Diên 7

phiếu trắng 2

Vậy hãy biết trong bọn các ông nghị dân chủ có 6 ông bán lá phiếu.

Lần bỏ phiếu thứ hai:

Ông Lục 58
— Bồng 60

phiếu trắng : 2

Khái Hưng

CHẾ ĐỘ NÔ LỆ

(Tiếp theo trang trên)

Hi-lạp, La-mã lúc mới có nô-lệ, thì chủ-nhân và nô-lệ còn ở gần nhau, có khi cùng chực khổ cực với nhau, giúp đỡ lẫn nhau nữa — thí dụ như ông Caton ở La-mã ăn uống với nô-tì, còn vợ ông thì cho con cái nô-tì bú. Nhưng một khi người ta có đến hàng trăm nô-lệ, thì không còn tình nghĩa gì nữa. Người ta hóa ra độc ác hơn: ở La-mã, người ta thường đốt sống nô-lệ, hay là vứt nô-lệ cho thú dữ ăn thịt có khi lại đem nô-lệ đóng đánh cầu rút nữa.

Song cũng vì thế mà nô-lệ uất ức hơn, và lại là số đông, nên thỉnh thoảng nỗi loạn để cướp lại tự do đã mất. Trong mấy thế kỷ, lịch sử của loài người chỉ còn là lịch sử của sự tranh đấu của hai giai cấp, giai cấp chủ nhân và giai cấp nô-lệ. Một bên cố giữ lại cái uy-quyền bị lung lay, một bên cố thoát ly ra ngoài xiềng xích. Song bao giờ cũng vậy, giai cấp chủ nhân, có thắng được một vài lần, rút cục vẫn bị thua. Phái chủ bắt đầu dĩ phái nhượng bộ dần, những quyền lợi của nô-lệ dần dần nhiều hơn lên. Người ta đã lẩn từ chế độ nô-lệ đến chế độ phong kiến. (Còn nữa)

Hoàng Đạo

SÁCH, BAO MỚI

ĐỌC VÀ HỌC QUỐC VĂN (lớp Trung đẳng) 60 bài có giải nghĩa, câu hỏi và đầu bài luận theo đúng chương trình giáo khoa của nhà nước, dày 66 trang. Soạn giả: bà Đoàn Tâm Đan, giám đốc trường Đoàn Lê ở Bạch-Mai Hanoi.

Nguyễn trung Chính xuất bản, giá bán 0p 30

BÚA CON HOANG — Tiểu thuyết của Nguyễn Vỹ do nhà Minh-phượng xuất bản. Giá 0p 45.

ETERNELS REGRETS, pièce en 6 tableaux dont un prologue. 1er grand diplôme d'honneur avec félicitations du jury au concours d'hiver 1936, 1937 de l'académie des jeux floraux de Nice.

Soạn giả: Võ Huyền Đắc

Nhà xuất bản Thái dương, dày 130 trang giá 15fr.

LUẬN QUỐC VĂN, soạn giả Nguyễn Văn Nhâ dùng cho học trò thi bằng Sơ Học Yếu Lực nhà Nam-ký xuất bản, dày 58 trang.

Một bức thư

Chúng tôi nhận được một bức thư của đoàn đại biểu các giới lao động, tiểu thương, thanh niên, phụ nữ Hanoi, xin cờ nguyên văn đăng sau đây:

Cuộc chất vấn báo « Việt Đức »
của đại biểu các giới ở Hanoi

Vì nhận thấy báo « Việt Đức » từ chỗ khôi hài, trào phúng đi tới chế riết vô lý, rồi mạt sát, sau cùng đến vụ khống muỗn gây một ý tưởng xấu đối với những hành động của dân chúng, các giới lao động, tiểu thương, thanh niên, phụ nữ Hanoi thấy sự cần thiết phải cử đại biểu đến chất vấn báo « Việt Đức » về thái độ ngược vở ý nguyên và hành động của dân chúng.

Đã không nhận chỗ trái của mình, các nhân viên « XX » « Việt Đức » lại thách đoàn đại-biểu hoặc đi kiện, hoặc bút chiến, hoặc « đánh nhau ».

Trước những bộ mặt thật, tro trào tuốt ra, đoàn đại biểu nói:

« Chúng tôi đến nói chuyện với các ông mục - đích là muốn đưa những bằng chứng xác - thực động các ông nhận định sai lạc mà sửa chữa dần dần. Chúng tôi không có ý đến đây để bàn cãi với các ông về chính-trị hoặc cầm đầu các ông không được chỉ - trich người khác.

Chúng tôi không quen nhờ tòa án của chính phủ để trưng trí họ cầm trỏ phong-trào quanh chúng, và các cơ - quan của quần chúng cũng không thừa chỗ để bút chiến với các ông.

Chúng tôi chỉ phản nản về chỗ các ông không biết dùng những khi giới đứng đắn để đối trọng với kẻ thù mà trái lại chỉ dùng những khi giới bẩn tiện. Chúng tôi đã nói nhiều mà các ông không nhận một điều lỗi nào, vậy chúng tôi xin cáo từ. »

ĐOÀN ĐẠI-BIỂU CÁC GIỚI LAO ĐỘNG, TINY THƯƠNG, THANH NIÊN, PHỤ-NỮ HANOI

CẨU Ô

Tìm việc làm

— Trẻ tuổi, đường dẫn, cõ bảm tú tài tây, muốn tìm một chỗ dạy học ở tư gia ở Hanoi.

Hỏi M. Xoàng, 63 Rue Neyret Hanoi.

— Đã học qua ban tú tài, muốn tìm một chỗ dạy học trong các tư gia. Hỏi ở № 59 Rue Bô-hu-1 Hanoi.

Cùng các chị em nữ học sinh

Trường « Việt - Nữ » ở Quai Clémenceau vừa chấn chỉnh lại và mở rộng thêm, dặn dò lại Rue Jean Dupuis n° 75. Có dù từ Cours Enfantin đến Cours Supérieur, Complémentaire. Có lớp nữ công, lớp học tối và

Pension de famille rất tiện lợi.

KHÚC YÈU ĐƯƠNG

Lời ca và âm nhạc của THẦM - OÁNH

trong « Myosotis - Orchestra »

Một bản dân sê do ban Myosotis Orchestra họa để giúp vui cho buổi chiếu bóng của Đoàn Ánh Sáng tại rạp Olympia ngày thứ ba 13 Septembre 1938

The musical score consists of ten staves of music in G clef, 3/4 time. The lyrics are written below each staff:

- Ngọn trào, gió cuốn mang đến nơi
- đâu chiếc thuyền tinh, xa chim nỗi. « Thuyền
- oi! Hãy ghé vào bờ, để tôi đỡ phải mong
- chờ; mượn lái thuyền mà đi kiếm người mơ.
- Một ngày àn ái, một buổi bên nhau,
- có thể thôi, cũng đủ rồi. Em! oi!
- Bên em một ngày, xa em một tuần,
- Yêu di kẽo nứa hết ngày xuân. Bên em một
- giờ, tưởng như một đời. Yêu di, kia chiếc lá vàng
- roi! ngon...

Tập kieu

(Tả cảnh nhà Khai-trí bờm khai mạc bởi đồng Dân-biều)

Xe... hơi dừng bánh cửa ngoài,
Trên thềm, rẽ đám đông người, bước ra

Một ông... xám xám màu da (1)
Ăn gì cao nhón dắt đà lầm sao ?(2)

Trước xe kính cần cù chào,
Bắt tay, cụ Thống bước vào tận nơi.

Bèn thi mấy lão... râu dài,
Bé i thi ba bốn chục người trẻ trai.
Giữa thi... bàn ghế hàn hoi,
Trên treo bức ảnh trăng đồi lồng

mây (3)

Hà-Thánh Khai-Trí là dâng,
Hội này thi lấy ông này tiên sư...

THƠ ĐƯỜNG

Tùng thanh

Nguyệt hào, hào dọc lợa,
Song tung tai tiền hiên.

Tây nam vĩ phong lai,

Tiềm nhập chí diệp gian.

Tiêa-liêu phát vĩ thanh,

Bán giã minh nguyệt tiền.

Hán sơn lấp lấp vũ,

Thu cầm lanh lanh hayen.

Nhất vần dịch phiền thử,

Tát thính phá hòn phiển.

Cánh litch tuy bất mị,

Tâm thê cáu riệu nhiên.

Nam mạch xa mā động,

Tâg lân ca xú phòn.

Thùy tri tư thiêm ha,

Mân nhũ bất vi hugen.

BẠCH-CỤ-DI

THƠ DỊCH

Tiếng cây thông

Trăng trong, ngồi mát một mình;
Hai cây thông đứng hữu tình trước
biên

Nhẹ-nhàng cơn gió đưa lên,
Luôn cầm lá, đến tự miền tây-nam.

Bóng trăng sáng nửa chừng đêm.

Lão rao nghe tiếng gõ làm tuôn đưa.

Ào ào núi rết sa mưa,

Dòn cầm thu này giây tờ lạnh lung !

Một nghe, rửa sạch cơn nồng;

Hai nghe, bức-bối trong lòng pha tan

Thâu đêm thức mãi bần-hoàn,

Dạ khoan khoái dạ, mình khoan khoái

mình

Bording Nam xe ngựa rình rinh,
Xóm tây tiếng hát, tiếng sinh rộ-

rằng.

Ai hay này chỗ hành lang,
Đây lại nghe vẫn ôm thường như

không.

TÂN-BÌ

1) Hai câu này, ý tả tiếng thông reo
như vậy.

Mỗi năm kè tiền nghìn bạc mớ,
Sông một đời phớt phớt, để vương.

Ngồi khèn mát, ăn bát vàng,

Bên danh, bên lợi, hai dâng ven

hai.

Nên mỗi khóa, lẩm ngài dàn biều.

Trò hết tài trâm khéo nghèo khôn.

Thường khi tốn đến bạc muôn.

Bè tranh nhau giật cái chuông ông

Trum-

Tú-Mô

PHÚ - XUÂN HỌC - HIỆU

ĐƯỜNG GIA - HỘI - HUE

Lập từ năm 1931 — Hiệu trưởng : CAO - VĂN - CHIỀU

NHỮNG KẾT QUẢ TRONG 2 NĂM VỪA QUA :

Thi Tốt-nghiep thành chung (Diplôme d'E. P. S. F. I.)

Năm 1937 : Kỳ đầu: đậu 6 trò. Kỳ thứ nhì: 9 trò (tổng cả thầy: 15

Năm 1938 : Kỳ thứ nhất : Ở Huế, đậu cả thầy 83 nam thí sinh.

Trong số đó, bando trường được 23 học trò vào ván-dép, và đậu hàn 20 trò (có một trò đậu cả thầy thứ nhì, được Meritien bien (Ưu hạng).

Thi vào ban Tú-tài trường Khải-Định (Enseignement secondaire)

Đi 5 trò, đậu cả 5 (có một trò đậu cả thầy)

NGÀY NHẬP HỌC : 30 AOUT 1938

THI HỌC BỘNG : 1er SEPTEMBRE 1938

Giá học phí : Lớp nhất 2p.00 — Nhất niên 3p.00 — Nhị niên 3p.50

Tam niên 4p.00 — Tư niên 4p.50

Tứ niên bô lập (4e A Complémentaire) 4p.00

Dự định mở thêm Ban Tú-tài

Các giáo viên đều có bằng Cao-dâng Sư-pham, Cử-nhan, Tú-tài

Đàn bà hay là người yêu?

ÁI TÌNH VÀ KHUÔN SÁO

CÀO LUẬN của XUÂN DIỆU

HỘI chàng trai trẻ đi trên đường kia, đẹp như một cây thông và mạnh như một chiếc tassel, ngứng lại đây và cho tôi dặn: « Anh đừng chịu một khuôn sáo nào hết. Anh nên xét cho kỹ, để chỉ nghe sự thành thực quả nhiên là thành thực của lòng anh. Anh kiểm ái tình, tôi biết. Hãy coi chừng không khí của anh thở! »

Người ta đã nhả vào trong ấy không biết bao nhiêu là lưỡi biếng, nhảm lẩn, a dua. Hãy đi một con đường vĩnh thich đi chứ không phải vì một triệu bàn chân đã đậm nhẫn. »

Phải, tình yêu bí sự mờ tối của loài người làm thành ra một lớp quẩn. Nhái là đã bị bọn văn sĩ, thi sĩ phái lảng man ca tụng một cách dễ dãi, rango gào cõi lên, say mê nói những lời nói chát hẹp mà họ tưởng là chân lý của đất trời. Tôi rất tin rằng có một tôn giáo của niềm yêu đương, nhưng tôi muốn nói cho thế giới biết rằng Tôn giáo thờ Ái tình không phải là tôn giáo thờ phụ nữ.

Các cô con gái ơi, các cô không phát cáu vì người ta cứ xem các cô là những vật để cho đời yêu sao? Nếu giả sử tôi là cái bão thổi, có lẽ tôi chỉ hơi sung sướng một tí vì được người ta đến lấy tôi, nhưng tôi lại cảm thấy vô cùng cho sự ngu xuẩn của những người cứ đến lấy tôi mãi. Các cô bị người ta nhắm mắt ca ngợi, vì người ta hùa theo ý chung của số đông người, những ý chung mà người ta bảo là chân lý bá-dì-dịch.

Đàn bà đẹp, đẹp lắm. Nhưng trong khi ngâm các nương tử, tôi nghĩ rằng sắc đẹp ấy là một sự ngẫu nhiên; đàn bà đẹp, áu cũng là một sự tình cờ gặp giữa loài người, chứ không phải đẹp vì có một lẽ thiên nhiên của ông trời nào hết. Nếu ta nghiêm rằng trong muôn loài khác, sắc đẹp là dành riêng cho giống đực, thì ta sẽ hơi ngò ngó khi thấy tất cả vẫn chung của loài người cứ quay vào ca tụng giống cái, và ta sẽ biết rằng ta yêu đàn bà không phải vì trời xui hay đất khiến, không phải vì theo một luật lệ nào. Lẽ phải không đúng một chỗ đâu! Nếu loài vật có văn chương, thi các con gà mái sẽ thi nhau làm thơ tặng các con gà trống, và hoa khôi của bồ câu sẽ là một chú bồ câu đực có bộ lông nấm sặc chói ngời.

Chẳng qua bọn đàn ông muốn cho to chuyện, nên bày đặt cái

« huyền bí của phụ nữ » (le mystère de la femme), và muốn thử bịa khóc, cũng nồng nỗi như thế, náo sức mạnh của phụ nữ, náo người đàn bà không ai tránh nổi (la femme fatale) nào người đàn bà « contine, con ma » (vampire).

Giá chúng ta đi hỏi một người đàn bà: « Thưa bà, bà có thấy bà bí mật hay không? », bà ấy sẽ ngạc nhiên mở mắt ráo to và thấy chính chúng ta là bí mật hết sức. Bà ấy vẫn đi đứng, ăn ngủ, nói năng, bà tự xem mình rất là tự nhiên.

Nói rộng ra, cái gì mà không bí mật? Làm như đàn ông là một bao tro trên, không có linh hồn, và lòng của người đàn ông dễ bịết lầm.

Không, bí mật của phụ nữ chỉ ở trong đầu của chúng ta thôi! Một cô gái huyền bí vì là yêu họ chứ không phải vì họ là đàn bà. Để thường cô gái không thấy người con trai mình yêu là bí mật hay sao? Ta yêu ai, người ấy bỗng thành ra huyền bí, thành ra một vũ trụ, một bài toán, một cõi đêm: đó là tình cách của ái tình, ái tình ưng

biến một người thường thành ra một người cao xa, sâu sắc, đầy thơ mộng, để cho ta tìm kiếm và lấy tìm kiếm làm vui. Một chứng cớ, là trước lúc ta yêu một người kia, ta thấy họ cũng như mọi người, rồi khi ta đương yêu, ta thấy họ ghê gớm hơn hẳn thành, và khi hết yêu, ta lại thấy họ sao mà tầm thường thế, không có quyền lực gì cả, không thể làm hại được ai.

Vậy thì ta phải nói: « huyền bí của người yêu » chứ đừng bô bô nói những điều nhảm lẩn rẩn lười biếng.

Sức mạnh của đàn bà? Sức mạnh của người yêu thì mới đúng. Người đàn ông được yêu là một vị vua chúa, chứ có riêng chi đàn bà mới là hoàng hậu? Ai được yêu, người ấy có quyền. Tôi quyết rằng phụ-nữ vẫn thấy tất cả quyền phép, tất cả thiêng liêng, huyền bí nơi người đàn ông họ yêu. Sắc đẹp chỉ có ma lực khi nào tình yêu đến thở. Ma lực ở nơi tình yêu chứ không ở nơi sắc đẹp.

Còn gì nữa? Đàn bà tình ma ư? Sao đàn ông lại chẳng tình ma? Hipp-

polyie đã làm cho Phèdre bị một lưỡi tầm sét; từ khi gặp, nàng bị mất hồn via vi chิง. Và Thésée dù dỗ Ariane, sau khi đã vồ bết bao nhiêu mồi khacle. Không ai cưỡng nổi với đàn bà; nhưng có ai lại cưỡng nổi với đàn ông?

Hơn nữa, giữa những con trống, có Don Juan; còn giữa những con mái, chẳng có tên một người đàn bà nào quyền phép sánh Don Juan cho kịp. Người tình nhân độc nhất vô song, người tình nhân không tiền khoáng hậu, đi tới đâu là được mè túi đó, kéo muôn trái tim ở sau chăn, hái muôn cành hoa ở trong tay, người tình nhân dành chiếm lấy tình yêu của muôn người, người ấy lại không phải là một con mái, mà lại là một con trống. Thế sao lại nói riêng đàn bà là gồm ghé?

Và trong khi ca tụng đàn bà, người ta lại vu oan cho họ quá đáng. Đàn bà, lòng dạ đổi thay! đàn bà, ân tình trả tráo!

Không, đàn bà chỉ là những sinh vật cũng như đàn ông thôi; ai mượn các ông đam đặt họ lên trên bàn thờ, rồi sau trác họ dù mọi thứ? Bồi thay, trả tráo, đó vốn là tình cách của ái tình; khi ta quá yêu một người, ta nâng họ lên quá cao, nên ta thấy họ không xứng với lòng ta nâng họ. Người đàn bà sẽ nói trả lại đàn ông tất cả mọi điều phụ bạc của phái mạnh; như thế là huề.

Chỉ có tình yêu, chỉ có người yêu! Một lần nữa, hối chàng trai tôi đã đón giữa đường mà cầu dặn, anh đừng hùa theo khuôn sáo nào hết. Anh hãy yêu một người vì anh thấy quả nhiên lòng anh thực yêu họ, chứ không phải vì họ là đàn bà. Anh đừng bắt chước. Sự bắt chước đã vào trong ái tình, làm cho tình yêu thành một thói quen.

Chỉ có lòng ta, chỉ có lòng ta thôi! Lắng nghe sự chân thực của chính lòng anh; muôn lời nói của loài người đều là thừa, nếu lòng anh không cảm thấy. Hãy đọc đồ cái pho tượng « Người đàn bà », để dựng lên một cái đài bền hơn, đúng hơn, tặng cho « Người yêu ». Người yêu sẽ không ở riêng trong phái nào, yếu hay mạnh; Người yêu, theo đúng nghĩa, là người mà lòng ta yêu. Vì thần ấy sẽ thu nhận cả hương hoa của muôn trái tim, và sẽ đứng nguy nga trên cái đài cao như mây, ngó xem ngã ba, ngã tư, ngã muôn, ngã triều của những con đường mà nhân loại theo di dề kiếm ái tình.

Xuân Diệu

LU'U BÌNH DU'ÔNG LÊ

KHÁI - HƯNG thuât

(Tiếp theo)

IV. — Đợi chờ

*Gió trăng quyến khách e nhiều nỗi
Đinh sắt gìn lồng để mấy ai!*
Nguyễn Ngọc Ngan

DÈM khuya. Trăng

Tiếng Lưu Bình
đọc sách vẫn sang sảng.

Trong phòng khuê, bên ngọn đèn dầu đặt trên đá gỗ hình lá sen, Châu-long ngồi thêu kip cho xong chiếc riềng màn thứ hai. Chiếc thứ nhất là một bức tranh « Vinh qui bái tō » hình dung Lưu mặc áo cầm bào, cưỡi con ngựa tía, tay trái thả lồng cương da, tay phải cầm roi trúc trở về một nơi làng mạc. Theo sau một tên lính mặc áo nẹp dỗ xoay tròn chiếc lọng xanh những bông ngũ sắc xòe ra, óng ánh. Dàn phía trước năm tên cầm cờ cầm biến, đánh trống khau và rúc loa.

Chiếc riềng ấy, ngày ngày Lưu ngắm nghia không chán mắt, tấm tắc ngợi khen tài nữ công của người vợ dâm. Chàng chỉ phản nản một điều là trong bức thêu, Châu-long quên cái vong điệu của nàng. Chàng khẩn khoản xin nàng thêm vǎo, nhưng nàng chỉ bí mật mỉm cười.

Còn chiếc riềng màn thứ hai, nàng khởi công đã tám tháng nay mà vẫn chưa xong. Lưu đòi xem trước, nhưng Châu-long chỉ có một câu từ tạ lẽ phép :

— Thiếp cam đặc tội cùng lang quân; thiếp đã trót có lời cầu nguyện Phật, Trời, xin cho bức thêu ấy được một vị tân khoa thường thức trước tiên. Nay còn có ba tháng nữa lang quân đã

tên chiêm bồng vàng. Lúc ấy thiếp xin quý gối tay nâng ngang mày kính cần dâng tác phẩm lên đè lang quân nhàn lâm, thiết tưởng cũng không muộn gì.

Lưu vui vẻ nghe theo, cảm động vì những lời vàng ngọc. Nhưng trong thâm tâm, chàng ao ước được xem. Chàng đã tìm đủ cách, lập dù mưu mà vẫn không toại ý muốn. Chàng định bắt tinh linh lén vào phòng đê ngó

chàng tỉnh ngủ. Lời dịu dàng của Châu-long, trong đêm vắng, thầm thia, rung động tam bồn, nhưng vẫn niềm dâng vẻ trang nghiêm khiến Lưu không những không dám mơ màng tới chuyện mây mưa trăng gió, mà còn kính sợ nữa, kính sợ hơn tiếng quát tháo của ông thầy học, thời chàng còn thơ ấu.

Nhưng đêm nay lòng chàng rạo rực khác thường. Chàng băn

váng, ngày ngắn, tưởng đương sống trong giấc mơ tiên. Và chàng dài cất giọng trong sáng ngâm câu ca dao :

*Đêm nay mới thực là đêm,
Ruột sot như muối, dạ mềm như
dưa.*

Châu-long hiền thấu lòng chàng. Vì lòng nàng, bao đêm nay nàng cũng cảm thấy không được bình tĩnh, nhất từ hôm con chim oanh vàng, véo von hét trong hoa, đã cùng những ngày xuân êm ấm đến làm xao xuyến khu vườn đào đang nở.

Vẫn biết tình yêu của Dương Lễ luôn luôn là cái mộc bộ thân cho nàng. Người chồng quân tử ấy, người bạn nghĩa hiệp ấy, nàng sợ ngang với trời, và nàng mềm như một người cha nhân từ, không một lúc nào nàng không âu yếm nhớ thương.

Nhưng đêm xuân, gần một trang thiếu niên tuấn tú, ai dẽ mà cầm lòng cho được?

Tư tưởng bất chính chợt làm nàng rùng mình kinh hoàng. Vả nước mắt nàng rủ rụa ướt đầm cả hai bên má.

Trong khi ấy, Lưu-Binh bỗng cất tiếng ngâm một cõi diệu, không phải cái giọng ngâm chính trực thường ngày, nhưng cái giọng lẳng lơ trêu ghẹo :

*Xuân như họa,
Noãn khi vi.*

*Đào hoa hàm tiếu, liễu thư mi.
Điệp loạn phi,*

*Tung lý hoàng oanh nghiên
ngoań.*

*Lương đầu tú yến nam ni,
Hạo dâng xuân khuê bát tự trì
Xuýt tán thi.* (1)

Châu-long vẫn ngồi khóc. Vâ

nàng làm việc. Nhưng bao giờ phỏng nàng cũng then cài cần mặt. Vả nàng chỉ thêu thừa vá may về ban đêm, còn ban ngày nàng thu dọn cửa nhà, đi chợ làm cơm, một mình cảng dáng dù trăm công nghìn việc. Đêm, nàng thức rất khuya. Hễ thấy Lưu thưa tiếng đọc sách, ngâm thơ, nàng lại hắng dăng hoặc qua vách hỏi vài câu chuyện đẽ

khoăn, đứng ngồi không yên, sáu gấp trên án không buồn mở đọc.

Châu-long qua khe vách nhìn ra, hỏi :

— Kính thưa lang quân, lang quân ngọc thế bắt an?

Lưu ngồi lặng hồi lâu : Tiếng Châu-long, chàng nghe du dương như lời ca, gợi tình như tiếng đàn tranh nán nốt. Chàng choáng

Docteur
VŨ NGỌC HUỲNH
Lauréat de la Faculté
de Médecine de Paris

**NHÀ HỘ SINH
và DƯỠNG BỆNH**
72, 73, 74, RUE AMIRAL SÉVÈS
(sau nhà rau)
TÉLÉPHONE 622

AN-THÁI

GRANDE FABRIQUE DE POUSSÉ-POUSSE
2, Ruelle Nguyễn-trọng-Hiệp
HANOI

?? 1936
XE KIỀU MỚI

Gặp khi gió kép mưa đón,
Dừng xe « AN-THÁI » chàng
con cỏ gi-

Có bán dù cùi: Vải, Sám, Lốp
và đồ phụ tùng xe tay.

nàng ăn vật áo vào miệng để Lưu không nghe thấy tiếng nữa. Sự yên lặng của nàng trong đêm khuya yên lặng, Lưu coi như biến hiện lòng ưng thuận. Quả quyết chàng lại gõ cửa phòng.

Châu-long giật mình hoảng hốt, hỏi dồn:

— Ai ? Ai ? Giời ơi !

Lưu cười, nồng nàn, say đắm : — Bình đây mà ! .. Nào phải ai đâu ?

Châu-long run lẩy bầy, lười dìu lại :

— Dám bầm ... bầm ông ... hỏi gì à ?

— Kẻ thư sinh này xin phép được vào xem bức thư của hiền thê.

Châu-long cõi trán tinh trả lời : — Dám thưa phu quân cho đến mai. Vả tiện thiếp đã được phu quân chuẩn lời thỉnh của tiện thiếp : là bức thư ấy tiện thiếp xin dâng trình phu quân khi nào phu quân áo bào gấm trở về.

Lưu giọng chót nhoé :

— Nhưng nhớ tiền sinh không đậu thì làm thế nào ?

Châu-long tức giận đã toan gắt : « Thì đợi ba năm nữa ! », Nhưng nàng nén được lòng và vui vẻ đáp :

— Tiện thiếp chắc thế nào khoa này lang quân cũng đậu mà đậu cao nữa.

— Nhưng sao hiền thê lại không đề tiêu sinh xem trước ?

— Dám thưa lang quân rồi lang quân khắc biết tại sao.

Lưu ngẩn ngơ, định bắt chước anh chàng họ Phan dạo từ từ để được vào phòng tu của Kiều-liên. Nhưng tiếng gà gáy làm chàng giật mình vụt tỉnh mộng. Và chàng lấy làm hô thẹn, lảng ra nơi án sách, lòng tự nhủ lòng : « Chờ đợi hơn hai năm còn được, há vài tháng nữa ! »

Tiếng đọc sách của Lưu trở

1. Xuân như vè. Hơi ấm hây hây. Hoa đào mím cười, lá liễu dương mi. Bướm bay loạn. Trên cây thông, cây mận cái oanh vàng ria rít. Bầu nhà con yến tía nỉ non. Rạo rực trong luồng xuân ai giữ nồi mình ? Lạm đê bài thơ mới này.

lại bình tĩnh như trước. Châu-long thở dài, nghĩ thầm : « Tháo nón ! »

Nàng tự ví với một người sắp ngã xuống giòng nước cuộn cuộn chảy, ngần nhiên với được cái rẽ cây tuy mỏng mảnh nhưng đủ sức giữ mình lại.

Đã nhiều lần nàng có cái cảm tưởng muốn kêu cầu cứu, muốn bỏ về với chồng. Nhưng nghĩ tới cái trách nhiệm nàng nè chồng phó thác cho, nhớ tới những lời khấn khoán của chồng và những lời sáp danh của mình, nàng lại can đảm và quả quyết thành công, dù khó khăn, dù nguy hiểm đến bực nào cũng không sợ, không lui.

Cái cảnh tượng nghiêm trọng

cái trọng trách chàng giao cho. Và nàng cam đoan sau khi đã giúp cho tình bằng hữu của chồng lưu thơm thiên cổ, nàng sẽ trở về nhà tiết vẫn sạch như tuyết, giá vẫn trong như gương.

Câu trả lời của Châu-long, người vợ cả và người vợ hai cho là rất ngày thơ, và mỉm cười chế nhạo.

Trong hơn hai năm, Châu-long trưởng vẫn nhìn thấy cái mỉm cười ngọt vị ấy. Rồi sau cùng nàng cũng sinh ra tự ngờ vực mình, ngờ vực lòng doan chính của mình. Lúc nhận lời chồng quả quyết ra đi, nàng đã biết diện mạo hình dung Lưu-Bình ra sao. Và nàng thầm ao ước rằng bạn chồng sẽ là một người

nhiệm của nàng sẽ nặng nề, con đường nàng đi sẽ đầy cõng gai. Lòng tự tin đã một vài phần rụng chay. Và vì thế, những lời thề trước đã đến điều thật : Dưới trăng, nàng bắt Lưu vạch đất thề rằng đợi khi nào chàng thành danh rồi hai người mới làm lễ thành thân.

Đêm hôm nay cũng là một đêm trăng sáng dịu dàng. Ánh vàng trong chiểu qua cửa sổ in xuống nền đất, hình những chấn song tre cùng với bóng nhạt rung rinh cảnh lieu tha thuột rủ bên them.

Cảnh tình tứ ấy gợi ra biết bao cảm tình từ khác trong cái đời vợ hờ của nàng. Nàng nhớ một đêm trăng, Lưu đã xin được cùng nàng họa thơ. Lưu đứng ngoài vườn, nàng ngồi trong cửa sổ, mặt nhìn mặt, cách nhau chỉ có hàng chấn song mỏng mảnh. Nhưng có lúc cả hai đã cùng nhận thấy rằng hai tâm tình chàng còn cách nhau mấy tí. Và cả hai cùng có cảm giác sung sướng, cái cảm giác ngày ngắt nồng nàn của thiếu niên và cái cảm giác e lệ, rụt rè của thiếp phụ.

Từ hôm ấy, Châu-long cố ý chối từ những cuộc xuống họa dưới trăng khuya mà nàng cho là nguy hiểm.

Chi Hằng nhởn nhơ khoảng đầu cảnh thua lá như mỉm cười với nàng, như xui giục nàng đi vào con đường bắt chính. Nàng quay mặt vào phía trong, chăm chú nhìn ba chữ lớn mà nàng đã tự tay viết bằng mực đen lên vách trăng : « Tư vò ta ! » Và nàng thì thầm trong tâm trí : « Không được nghĩ bậy !

Còn ba tháng nữa thôi ! »

Còn ba tháng nữa nàng sẽ thoát nỗi tối tăm để rông rạc đi trên con đường quang đãng của luân thường.

Nhưng ba tháng ấy, nàng cảm thấy quá dài, dài hơn hai năm ruồi mà nàng đã vượt qua.

(Còn nữa)

Khai-Hung

chiều hôm ấy còn như hiện ra trước mắt nàng. Sau khi Lưu Bình tức giận bỏ đi, Dương Lê kẽ hết nỗi niềm riêng với ba vợ, rồi hỏi trong ba người có ai dám nhận lời di nuôi bạn thay chàng không. Vợ cả cười mỉm nhẹ nhõm chàng là diễn. Vợ hai cho là chàng thử thách, lè phép chối từ. Đến lượt Châu-long, nàng nói vì chồng, vì danh nghĩa của chồng, nàng xin đảm nhận

tâm thường về dù mọi phương diện, một người mà nàng sẽ không cảm động lưu ý tới. Nhưng sự thực hiện ra trái ngược ngay buổi đầu, ngay hôm gặp Lưu trong quán trà và trên con thuyền sang ngang.

Đêm hôm ấy là một đêm trăng sáng, dịu dàng. Nàng theo Lưu về nơi nhà tranh siêu nát. Và nàng đã cảm thấy rằng công việc của nàng sẽ khó khăn, trách

Thuốc Phong tich, chữa bệnh phạm phong, ăn chậm tiêu, ợ chua, dày da bụng, rắc đầu, mỏi chân tay, mặt vàng v... dùng thuốc này khỏi ngay. Giá 0p.50.

Thuốc Cal, chữa bệnh nghiện thuốc phiện, ai cũng bỏ được dễ dàng, không bị vứt vã. Giá 0p.60.

Thuốc Tê thấp, té liệt, té bì, đau gân, nhức xương, dùng 1 thang ngâm rượu xoa khởi. Thuốc uống 0p.40. — Thuốc xoa 0p.40.

Nhờ những khò công nghiên cứu, có thể biết trước được ngày khỏi bệnh

Phòng thuốc TRAC-VY bao nhiêu năm trời thí nghiệm những phương thuốc gia truyền, bao nhiêu công phu cặm cụi trong buồng khảo cứu, đã chế ra nhiều thứ thuốc phong tinh rất là công hiệu. Nhờ ở những phương pháp tuyệt diệu, phòng thuốc TRAC-VY sau khi xét bệnh kỹ càng, có thể biết trước được ngày khỏi

Dưới đây kê qua vài món thuốc linh nghiệm :

Thuốc lá tươi chữa bệnh lâu đài tiêu đao, buốt, uống vào một lúc thì bệnh 10 phần bớt 8.

Thuốc thụt lâu dùng 1, 2瓣 thì hết mủ máu.

Thuốc Tuyệt nọc lâu dùng hết 1 hộp đã thấy kiến hiệu. Giá 0p.60.

Bồ thận trừ lâm, thuốc bồ thận, trừ tuyệt di nọc bệnh tinh. Giá 0p.75.

Thuốc Giang-mai gia truyền, chữa bệnh Giang-mai đủ các thời kỳ. Giá 0p.60.

TRAC-VY Phòng thuốc trú danh chữa bệnh hoa liễu

62. PHỐ HÀNG CÓT — HANOI

28. PHỐ BẾN CỦI — NAM DINH

Chuyện tình cờ

MƯỜI GIỜ SÁNG thứ hai, mồng nam tháng chín. Trời đẹp, và mặt hồ gợm đa tình. Lêta phồn phở trong lòng và yêu đời thêm một chút.

Yêu đời vì đời vui vẻ, và cũng vì đời có nhiều cái lỗ bích dờ dần dè Lêta cười.

Đang nghêu nghện trên chiếc xe tay, không một chút bận lòng đến chúng sinh lắp nắp quanh hồ, Lêta bỗng nghe có tiếng gọi.

Xe dừng, Lêta ngẩn lại thi trong thấy một người vừa vãy vừa tiến đến.

Lúc đến cạnh xe, người kia hỏi :

— Có phải ông là Lêta không ?

— Chính đấy, ông hỏi gì ?

— Ông muốn tất tôi thi cù tát đi.

Lêta ngạc nhiên. Sao lại có người xin Lêta một cái ơn lạ lùng như thế nhỉ.

Nhin kỹ thi cái mặt muôn tát là một bộ mặt xám xịt, hai mi mắt nặng, gương mặt lờ dờ ngái ngủ, làm cho cả vẻ mặt có một thứ tình thần buồn rầu.

— Ông muốn tôi tát ông à ? Nhưng hơi phiền, vì tôi ít thi giờ quá.

— Thế để lúc khác sẽ nói chuyện.

Lúc khác ?

Chả biết lúc khác Lêta có chiều được ý người lạ mặt ấy không ? Đời có lầm cái ước muôn kỳ quặc thực !

Vừa quay đi Lêta vừa nghĩ thế, chợt nghe ngọt nhớ đến một chuyện.

Và luôn thèn nhớ đến một người.

Bảo xe quay lại, Lêta gọi người kia hỏi :

Này ông, có phải ông là Trần quang Cân không ?

Người kia đáp phải.

Thảo nào ! Trần quang-Cân, hẳn một vài bạn còn nhớ, là cái ông đội tên người khác để gọi điện thoại đến Ngày Nay ấy mà. Hồi ấy Lêta đã được dịp biết cái can đảm của ông, và nỗi bồn cải can đảm ấy.

Lêta nói bốn, rồi Lêta quên đi.

Nhưng ông Trần quang Cân nhớ mãi. Và ngậm hòn.

Và muốn cho Lêta tin rằng ông Cân can đảm thực chứ không bịa dối, ông Cân nói :

— Ông có muốn tất thi tát đi !
Câu nói có đủ cả sự cương quyết

Ở KHÀM THIỀN VỀ — Thời, bắc vè nhé.

— Tôi sợ ma...

— Đèn điện sáng thế thề oay mà anh cũng sợ ma à ?

— Không ma femme

của sự bạo dạn

Lête thấy vậy, nhắc khẽ đến câu chuyện điện thoại, và tặng ông một danh từ nhỏ để đáp lại mấy câu thô lỗ của ông.

Người can đảm bỗng hóa ra người hung hăng. Và sự hung hăng dữ tợn thêm vì sau ông Cần có một ông bạn to béo đứng ủng hộ.

Rồi, thu cả súc vào cánh tay mạnh mẽ, xuất kỳ bất ý ông ấy quai cho Lêta một cái đảo để hùng hổ.

Nhưng cái tay nặng cân ấy, phiền thay ! lai không... đạt được tới mục đích. Tay Lêta không mạnh lắm, nhưng có một sức khỏe. Nó thu về trước ngực cắn lối đi của thế công kích và luồn thè đra thẳng ra. Cứ chỉ ấy khiến người ta cảm thấy bần lại một cách hùng dũng.

Và bộ mặt tái xanh đổi thành bộ mặt tái xám

Và Lêta được thấy một tấu kịch hiểm cỏ : sự can đảm của ông Trần quang Cân vừa biến thành sự khôi hài.

Đã lâu Lêta không được cười, không bao giờ được cười nhiều như lần này. Cũng nên cảm ơn ông Cần.

LÊTA

Trước Vành Móng Ngựa

Không xin phép

cũng vậy.

Thế chán ông hỏi trán là một bà đứng tuổi, vẻ hiền lành thực thà.

— Bầm ba tòa con lớn, quả con oan.

Ông chánh án cười :

— Thi đã biết là gì mà kêu oan ? Bà có nhận đã chữa nhà chưa xin phép không ?

— Bầm co.

— Thế thì còn oan nỗi gi ?

— Nhưng con đã trả tiền phạt một lần rồi.

Ông chánh án bật cười :

— Ra bà trưởng trả tiền phạt một lần là cứ việc mà chữa cháy. Nếu thế thi tiện quá. Người ta phạt ba, bà nộp tiền rồi phải thôi không được chữa nữa. Nếu bà cứ chữa thi người ta cứ phạt, phạt mãi, mỗi ngày có thể phạt được một lần, bà nghe chưa ?

Bà đứng tuổi sững sốt, ngày người ra nhìn đến nỗi không nghe thấy lò tuyên án phạt 3 quan. Mấy bà nữa, ý chừng cũng sắp giờ cái lý sự ấy ra, nhưng nghe ông chánh án giảng, đều với vàng nhận lỗi và nhận tiền phạt một cách nhanh chóng.

Sau cùng, là một ông to béo, có vúng trán rộng và hai con mắt thô. Ông cười xòa và nói lớn :

— Bầm con không làm thêm gác. Con chỉ có đảo ngoài mà thôi.

— Nhưng, theo tờ trình sở Vệ sinh, thi anh đã nâng cao trần lên kia mà ?

— Bầm không. Con không xin phép thật, nhưng con chỉ có đảo it ngồi, và thay mảng cái dài hỏng, thi con có trộm phép quan lớn con thay đi thôi.

— Thế thi tôi cũng trộm phép anh mà phạt anh 5 quan.

Ông to béo bùi ngùi bước ra về. Ông ta không còn trộm phép nữa.

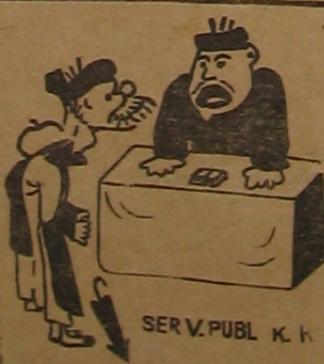
Hoàng Đạo

QUAN. Thết — à, các thầy hồn thết. Các thầy mang biểu thuốc để định rõ tôi đó sao ?

LÝ TOÉT, run sợ — Bạ, bầm quan lớn, chúng con đâu dám. Nguyễn con nghe nói bà lớn bị bệnh nóng sốt, uống đủ các thứ thuốc mà không khỏi nên chúng con lòng thành mua một lô « Khang Kiên Thảo Nhiệt Tán » để bà ăn dùng. Xin quan lớn xét cho.

XÃ XE — Bầm chúng con đã kinh nghiệm, chỉ 5 phút khỏi sốt.

QUAN, hồn hở — À ra thế, cảm ơn các thầy, có phải biểu Khang-kien ở Hanoi không ? Ấy bà lớn vì uống thuốc Điều kinh ở hiệu ấy có Op.60 một hộp mà có thai, rồi để uống cháu thử từ đó. Hiện ấy lại có thuốc « Bảo Thai » giá Op.30 rất tốt.

KHANG-KIEN được phòng
94. Hàng Buồm — Hanoi

Áo Len Mùa Rét

Các Ngái...

Mua buôn, mua lẻ,
Nên đến hiệu dệt

PHUC-LAI
87-89, Route de Hué - HANOI
Téléphone 974

Hàng tốt đã có tiếng.
Nhieu kiều rất thanh nhã.
Giá hạ hơn các nơi.

Ở xa xin viết thư về lấy

Ngày 8 Septembre

NGHỊ VIỆN BẮC KỲ ĐÃ KHAI MẠC

Ngày các ông nghị mới bắt đầu làm việc

Khóa nghị viện năm nay là khóa nghị viện mà chúng ta mong mỏi và hy vọng hơn hết. Bởi viện đã có nhiều người trẻ tuổi và có trí thức, lại thêm 13 ông nghị Mặt Trận Dân Chủ, những người đã có một chương trình rõ ràng và nhất định.

Các ông nghị sẽ làm được những việc gì? Nghị viện năm nay sẽ có những sự thay đổi gì? Các ông nghị sẽ trả lời cho chúng ta. Ở cách hành động của các ông nghị, chúng ta sẽ hy vọng hay thất vọng, sẽ còn tin nhiệm vào viện nữa hay không?

Cuộc điều tra « CHUNG QUANH NGHỊ VIỆN » đăng ở trang sau, đã tỏ bày dư luận của tất cả các hạng người trong xã hội đối với viện dân biểu và các ông nghị. Chúng ta có thể kết luận được hai điều :

1.) Chính phủ biếu ai cũng đồng ý nên bỏ.

2.) Đối với nghị viện, công chúng rất hoài nghi, lanh lamen, không đe ý đến.

Chính về phần nghị viện và các ông nghị có thể trả lời được hai điều đó: nếu tư cách người nghị viên xứng đáng thì tự khắc chính phủ biếu phải bắt. Nếu nghị viện không là một sự vô ích, nếu các ông nghị lúc nào cũng sốt sắng làm việc, thi lắt cả mọi người sẽ chú ý đến viện, sẽ mong mỏi ngày viện họp,

Các ông nghị từ đây có thể tỏ được chàng cho quốc dân hiểu viện dân biểu không phải là một sự vô ích và các ông nghị không phải là những người chỉ biết ăn và gặt?

Muôn biết các ông nghị làm việc ra sao, và theo rỗi
hành động của nghị viện :

NGÀY NAY SẼ XUẤT BẢN
“SỐ ĐẶC BIỆT VỀ NGHỊ VIỆN”

ra ngày chủ nhật 18 Septembre 1938

Những bài tường thuật, phóng văn và điều tra trong viện và giữa các ông nghị. — Những cách làm việc, những mưu mèo mánh khóc của các ông nghị.

Những cái bí mật của cuộc tranh cùi Nghị-trường.

Các ông nghị Mặt Trận Dân Chủ làm được việc gì?

Đọc số « ĐẶC BIỆT có tranh ảnh VỀ NGHỊ VIỆN » của NGÀY NAY
Những bài của HOÀNG ĐẠO, THẾ LŨ, KHÁI HƯNG, NGUYỄN HỒNG,
TRỌNG LANG, TÚ MƠ, XUÂN DIỆU, THẠCH LAM. Những phóng sự của
TRỌNG LANG, NGUYỄN HỒNG, NHỊ LINH, LÊ TA. Tranh khôi hài của RIGT.

Thơ vui của TÚ MƠ

CHUNG QUANH NGHỊ VIỆN

Thiên diệu tra này đã tiến hành trong tất cả các hạng
người ở xã hội ta, từ thành thị đến thôn quê, từ người trí

thứ đến người nhà quê. Những câu trả lời mà chúng tôi
cứ nguyên văn biên chép ra đây đều là những lời tự

nhiên, thành thực, và có giá trị vì sự thành thực đó.
Đây là dư luận chân thực của các giới đối với nghị viện.

CÂU HỎI

	Ông Nghị là người thế nào ? Ông nghị với ông quan ai hơn ai kém ?	Nghị viện có lợi gì cho quốc dân không ? Nên để hay nên bỏ ?	Chính phủ biểu trong viện có nghĩa lý gì không ? Nên để hay nên bỏ ?	Khóa nghị viện mới này có hơn các khóa trước không ? Ông có hy vọng gì không ?	Ông có ý muốn ra làm ngh viên không ? Ông sẽ yêu cầu gi Như là dân bà ; bà có muốn chồng làm ông nghị không ? Như là có : có có muốn lấy chồng nghị viên không ?
	Một người thay mặt dân và đạt ý muốn của dân lên chính phủ Ông Nghị hơn về phẩm giá.	Có. Nên để.	Không. Nên bỏ.	Thấy có nhiều người thanh niên ra làm việc tội chắc cũng có hơn trước. Tôi không có hy vọng gì rõ rệt	Không.
	Một người cao hứng nhất thời ra đưa đòi, vào viện để lẫy tiếng, rồi gặp gì bẩn nấy, khó so sánh lắm.	Hiện từ trước đến giờ thi không lợi gì, lại còn hại nữa vì chính phủ lấy viện làm cái mộc để tránh những điều công kích. Thi du việc thuế thân vừa rồi Nếu không thay đổi được thi nên bỏ.	Sao lại đề bợ « bà cô » này ở trong viện để làm lố việc của các nàng dâu (chỉ các ông nghị).	Nếu Phạm huy Lục hay một người tương tự như ông này làm nghị trưởng thì khóa mới này cũng không hơn gì. Phải thanh niên có trong viện nhưng phải thắng thì mới có hy vọng	Có. Làm để tranh đấu, để hợp lực với các đồng chí sẽ gặp thấy trong viện. Yêu cầu chính phủ để tâm đến mục sống của người nghèo.
	Người thay mặt dân bàn việc lịch lợi. Nghị hơn quan. Vì làm quan ở xứ ta người ta coi thường rồi.	Không lợi lầm. Có xin được gi đâu ? Nhưng từ nay trở đi...	Không hiểu.	Có. Vì việc bàu bán không tê quá như trước nữa. Đã hơi có sự kén chọn.	Không
	(Về bỗng trả lời ngắn) Bỗng không. (Ngạc nhiên)	Chúng cháu không biết quan não cả.	Chúng cháu không được rõ.	(Không trả lời).	(Cho là một câu hỏi đùa, nê chỉ cười).
	(Ngạc)	Người... bệnh vực những người lao động. Tuy thích (ai thích quan thì quan hơn ai thích nghị thì nghị hơn).	Nếu xin đảm được thuế thân thì có ích,	Không biết.	(Trả lời miễn cưỡng) Chắc cũng hơn...
	Là người bệnh vực dân. Chức trước thi không bằng ông huyện, nhưng lại ngồi ngang với tỉnh trưởng. Âu cũng là môt	(Giọng báu bạc lầm phor)	Chính phủ biểu hẳn giỏi hơn dân biểu, quan tây mến tài mới cứ ra. Bố thi ra ta khiêm nhã	Ở nhà quê như ở tù ấy. Thành thứ không biết năm nay các ông	Xin chịu thôi à !

ÔNG NGUYỄN VĂN KHÁI Nhà báo		Là người bình luận chức trước thi không bằng ông huyện, nhưng lại ngồi ngang với ông Đồng-đốc. Ấu cũng là một		(Giọng bản bạc lâm pho) Ông nào cũng u u minh minh như ông nghĩ vùng tôi thi tôi		Cánh-phu biến han giờ hơn dân biếu, quan tây mến tài mới cử ra. Bỗ thi ra ta khiêm nhã thứ không biết cầm nay các ông		Ở nhà quê như ở tù ấy. Thành Xin chịu thời ơi	
ONG NGUYỄN VĂN KHÁI Nhà báo	Xem báo văn biết.	Hàng người có cũng như không. Kẽ về giá trị thi...quan hơn.	Không có lợi gì. Nếu chế độ nghị-trường không thay đổi, thì bỗ còn hơn.	Bồ làm gi?	Phải đợi họ làm việc. Có hi vọng vì có những ông nghị trẻ, nhất là có họ bạn người làm việc theo một chương-trình.	Có, nếu quyền hạn nghị vien rộng ra. Sẽ yêu cầu lấy quyền nghỉ quyết cho nghị-viên và mở rộng việc bầu cử.			
ONG TRINH ĐINH GIAO Lý trưởng lang Văn - chương	Có	Người do dân bầu để bênh vực dân, đạo đạt nguyên-vong dân lên chính-phủ. Ông nghị với ông quan, tôi tưởng cù kẽ...thì ngang nhau. Ai cũng là quan cả. Nhưng hiện mắt tôi thấy thì ra nghị văn vái quan trước. (cười)	Kẽ ra thi cũng chả thấy các ông ấy làm gì lợi cho dân đượ nhờ. Bỗ hay đẽ... (cười)	Không biết rõ họ nay. Hình như có một ông thuộc vào hàng này ở trong viện cũng chỉ ngồi suốt buổi thôi. (Đè dắt) Kẽ thê thi... bỗ hay đẽ cũng vậy.	Chắc khá hơn khóa trước. Nếu các ông nghị mới giữ được lời hứa cho dân nhờ thì hy vọng lâm.	Có muốn. Nếu có tiền, có dù tư cách..	Yêu cầu à? Nhiều thứ lâm châ hạn : về thuế má (giọn thanh thao) về sinh hoạt của dân.		
ONG NGUYỄN VĂN CÚ Chủ hiệu sách	Có.	Những người insignifiants (vô chiết trí) do những người ngô nghinh bầu lên. Quan hơn, nếu quan biết làm quan.	Có lợi, nếu các ông nghị đừng ù mờ, biết trách nhiệm, quên tu lợi, có can đảm, và biết rộng để xem xét công việc của chính phủ.	Nban dân đại biếu, sao lai có cả đại biếu của chính-phủ?	Hơn, nhưng không hơn một cách rõ rệt. Có hy vọng vì dù tiền chậm nhưng khóa mới này dự bị cho bước tiến của những khóa sau.			Không, tôi bàn lâm. Vào viên mà không để hết tám lực làm việc được thì vào làm gì?	
ONG, NGỌC THỦ ĐƯƠNG Thầy xem lưỡng ô đến Ngọc-sơn.	Không.	Người bàn việc nhà nước, ich quốc lợi dân. Ông nghị hơn chứ, ông nghị thì nhà nước phải nghe mà ông quan thì nhà nước sai bảo được.	Ich quốc lợi dân hẳn là có lợi.	(Không có ý kiễn gi).	Người mới bây giờ giờ cho tiết độ thông minh, không như ngày xưa. Ngày xưa quan sứ cho ai làm « muôn dân chí biếu » thì được làm. Bây giờ không thể nữa.	Tôi muốn có người nhà làm ông nghị để kêu những việc ức biếp của lý trưởng làng tôi, y xin giảm thuế.			
CÔ LAN Cô đầu Văn-thái	Có. Thấy các anh ấy kháo nhau thế.	Ông nghị là một quan viên huênh hoang. Bằng thế nào được quan? (Vợt nói chừa). Nhưng dà vào đây thi ai cũng là quan, ai cũng là anh tuốt. (cười)	Có ich hay không thi biết thế não được chõ các ông ấy đấy? (cười ròn). Bỗ các ông nghị à? Không nên (lại cười)	Chính-phu biểu là cái gì cơ ạ?	Khóa này xoàng thôi. Mọi năm nhà em còn dộn dịp hơn.	Lâm bà nghị cũng được. (cười ngặt ngheo).			
SỨ CỤ CHÙA HOÀ GIAI (võ lo ngại)	Không.	Chúng tôi vắng lệnh quan cho coi chùa này thi chỉ biết tâm tâm niêm niệm với việc nhà chùa... Chúng tôi không được rõ gi cả. (Nói sang chuyện khác để khỏi phải trả lời)	Cái đó quốc dân biết rõ hơn nhà chùa. (Lắng chayen)	(Lo ngại và ngạc nhiên) Tôi không biết thế nào mà nói.	Chúng tôi không biết.	(Ngơ ngác)			
ÔNG NGUYỄN VĂN THỦ Walman xe điện	Không.	Người thay mặt dân, yêu cầu những điều dân cần. Ông quan chỉ có quyền về một hạt. Ông nghị hơn ông quan.	(Có vẻ giác ngộ) Nghị viên xem ra có thể có ch. Nên đẽ nhưng nghị viên phải đồng người thanh niên.	Không nghe thấy nói đến hạng này. Nhưng là người của chính phủ cử ra thi nên bỗ.	Chưa biết thế nào mà nói được Nhưng nếu có phải thanh niên thì có hy vọng.	Không. Nhưng nếu được bầu thì đề tài chọn người thay mồi xứng đáng.			
MỘT NGƯỜI PHU XE Không chịu nói lời.	Không.	Không được biết. Chung cháu chỉ thấy người ta gọi quan nghị. Chắc cũng gần như làm quan.	Chung cháu không được rõ.	(Không hiểu câu hỏi)	(Không trả lời)	(Gửi, tưởng người ta nô riều)			

CÂU HỎI

LÊ VĂN PHƯƠNG Bí kíp linh mẫn Thứ kỵ nhão huân. Bé Trẻ tuổi và cô học.	O LÈ ĐÌNH NAI MOT VILINH MU C (giao cùn dẫu tên) đại phò phà Hanoi.	MỘT NGƯỜI BẢN HÀNG RỒNG	O ĐÀO V. THIẾT Một thành niên trai thiết.	ÔNG... DÂN Facies ná gęę thep.
Nghị viện sắp họp ông (hay bà hay cô) có biết không?	Ông nghị là người thế nào? Ông nghị với ông quan, ai hơn ai kém?	Ở tĩnh thi tôi không rõ. Ở nhà quê là người tai mắt, có mồn bài mà dân bầu ra để ăn nói. Ông nghị kém ông quan nhiều. Vì vào huyền ông nghị phải bẩm báo.	Nghị viện có lợi gì cho quốc dân không? Nên để hay nên bỏ.	Chính phủ biểu trong viện có nghĩa lý gì không? Nên để hay nên bỏ?
Có	Tôi không biết là ích hay hại. Để hay bỏ không can dự gì đến tôi.	(Không có ý kiến gì).	Khóa nghị viện mới này có hơn các khóa trước không? Ông có hy vọng gì không?	Ông có ý muốn ra làm nghị viên không? Ông sẽ yêu cầu gì? Nếu là dân bà: bà có muốn chồng làm ông nghị không? Nếu là cô: cô có muốn lấy chồng nghị viên không?
Có. Viện khai mạc ngày 8 Sept. Tôi vẫn mong đợi ngày đó để xem các ông nghị mới làm việc.	Một người dân bầu lên rồi ngồi đây, yên lòng vì đã làm nên danh giá hay một người tìm lợi lộc trong nghị trường. Phao nhiêu là thế. Ông nghị hơn ông quan.	Nếu nghị viện biết làm việc — và thế nào cũng sẽ bέép — chính phủ sẽ không lợi dụng được, tất phải nề sọ: viện vì thế sẽ ích lợi cho quốc dân. Vậy nên để	Tất nhiên không.	Không. Tốn tiền lâm. Tiền chạy nghị viện thà để dùng việc khác có ích hơn.
Không biết.	Không biết.	Không biết.	Không biết.	Có. Tôi trông mong ở phần thanh niênn trong viện. Họ nhiệt thành, ít vụ lợi, biết làm việc. Tôi rất lạc quan về sự tiến bộ của nghị viện.
(Có vẻ e ngại) Không! Ông hỏi người khác chứ chúng tôi bản công việc còn thi giờ đâu để ý tới việc ấy.	Không biết.	Không biết.	Không biết.	Các ông chỉ nói đùa!
không.	Phần nhiều là những người ham danh hơn là nhiệt thành. Đối với người dân, họ coi ông quan là to. Ta thì ta coi ông nghị có thể có ích hơn ông quan.	Nghị viện là một chỗ độ hay. Đáng để, vì thế nào cũng phải có đổi chút ảnh hưởng tốt.	Có lẽ không nên có những người này trong một viện đại biểu cho dân. (Ngầm nghĩ một át): Hay nên yêu cầu cho ít đi thi hơn.	Yêu cầu có ăn thua gì! Năm ngoài chúng tôi có nhờ ông Phạm Huy Lục đưa đơn xin sửa đổi ngạch cảnh sát, không những không được gì mà những người ký tên bị ông chánh phạt 8 ngày.
Không để ý đến	Là một ông « con nhà việc » người thay mặt dân, có khi biết ý muốn của dân mà không nói ra được.	... Cho đến năm nay, có thể là một cái gì vở nghĩa nhất. Nên bỏ... nếu trời sinh ông nghị chỉ để làm chồng bà nghị!	... Ông chính-phủ biểu thật là lão toet! ...	Có lẽ sau này cũng đến lúc chúng tôi phải có người vào nghị viện như ở bên Pháp. Nhưng bây giờ thì phải để đặt lâm
Không.	Người thay mặt cho quốc-dân (trúi binh lính). Tôi coi ông nghị hơn ông quan.	Cũng có lợi nhưng ít quá. Nhiều việc yêu cầu mà không ai nghe.	Không có nghĩa gì cả. Nên bỏ cố nhiên.	Tôi hay căm, vậy xin nhường cho người khác cái danh dự đó.
			Cũng không có hy vọng gì hơn xưa.	Không.

CHUNG TÔI ĐI PHÒNG VÂN...

của THẾ LÚ và TRONG LANG

Ở nước ta, những cuộc phỏng vấn như « Chung quanh nghị viện » chưa có tờ báo nào làm. Nhà phỏng viên cũng chưa qua phỏng vấn, mà người các giới cũng chưa qua bị phỏng vấn. Cho nên cuộc phỏng vấn và điều tra của chúng tôi có nhiều sự bất ngờ và rất buồn cười...

PHÓNG VIỆN, theo định nghĩa của một ván sỹ Pháp là anh chàng chơi phiếm lấy tiền công : le flâneur salarié. Bởi thế mấy ngày phỏng sự của chúng tôi cũng là mấy ngày chay nhông đè có dịp tiêu tiền của nhà báo.

Tôi được dịp nhở đến câu chuyện làm báo bên tây. Một nhà phỏng viên kia được nhà báo phải đi phỏng sự ở một tỉnh nọ. Tiền phí tốn nhà báo đưa 200 quan, nhưng nhà phỏng viên không muốn hoàn lại chỗ tiền còn thừa. Chàng ta liền làm bẩn kẽ khai rất tưởng tận như sau này :

Tiền xe khai : 15 quan
Tiền xe hồi : 15 quan
Ân một bữa : 20 quan
Và sau cùng thêm một khoản tiêu :
Tiền vật : 150 quan

Tổng cộng lại thì vừa đúng 200 quan chẵn.

Một nhà phỏng viên khác cũng kè khai trờig tận đề nhà báo trả tiền :

Mua một con ngựa 280 quan
Bán lại con ngựa 120 quan
Tổng cộng 400 quan

Lý thứ nhất là ông phỏng viên cộng cả tiền mua và tiền bán và nhà báo cũng cứ do tờ khai ấy trả đủ số « phi tốn ».

Tôi kể lại câu chuyện ấy để yên ủi Thạch Lam và yên ủi cả tôi trong lúc sắp ký bóng xuống két lấy tiền để di làm cuộc điều tra về chung quanh nghị viện.

Rồi cuốn sổ nhét túi, máy ảnh sách ở tay, chúng tôi mạnh bạo đem những câu hỏi dự bị ở nhà đi phỏng vấn khắp Hà-nội.

Đó là cuộc phỏng vấn không tiền khoảng hau ở nước Nam. Bởi vậy nó không dễ dàng lắm.

Đi phỏng vấn một vị tại một vè một ván đe lớn lao, là một công việc rất dung dị. Thí dụ phỏng vấn ông Thủ tướng về cái ván đe chính phủ biếu cử khôi.

Chỉ việc viết bức thư đại khái thế này : « Thưa Ngài, xin ngài cho phép chúng tôi đến ngày ấy giờ ấy cho phỏng viên đến hỏi sự sáng suốt của ngài về mấy điều... v.v. » Khi ông Thủ tướng trả lời « Xin vang » Thế là nhà báo thế nào cũng có một bài có giá trị.

Nhưng phỏng vấn các hạng người gặp trong phố ; đội nhiệm cản người ta lại và đột ngột hỏi :

— Ý kiến ông (hay bà) về nghị viện năm nay thế nào ?

Thì tám chín lần trong mười lần người bị hỏi đều nhìn người hỏi một cách ngờ vực. Người bị hỏi có vẻ lo sợ nữa, và sẽ đưa mắt trông sau tròng trước để tìm đội xếp, và khi gặp đội xếp và có thè nói :

— Ông đội xếp ơi, cái nhà ông này hình như ở ca-ba-na-nông (1) vừa mới trốn ra.

(1) Nhà nhốt những người điên.

SÁNG NGÀY 8 SEPTEMBER Ở KHAI TRÌ Trò dân biểu lại khai diễn

Sáng thứ năm vừa rồi (8 septembre 1938) nếu bạn có máy truyền thanh và mở đúng luồng điện Hà-nội, tai bạn cũng nghe thấy như chúng tôi, một bài chúc từ băng tiếng Annam, đọc kẽ cá nhò naï ; một bài tiếng Pháp đọc nhanh nhẹn hơn, và sau cùng một tràng diễn văn đều đều, buồn buồn như một tờ trình về các việc trong nước. Đó là những lời mở đầu thường lệ, — và ích mà cần phải có — để làm cho quan trọng cuộc lễ khai mạc Viện Dân Biểu khóa này.

Vì quả thực Viện Dân Biểu đã khai mạc. Khai ở hội quán hội Khai Trí Tiên Đức, và trong một bầu « không khí » mới mẻ, vì có những ông dân biểu mới mặt đại diện quốc dân.

Bề ngoài người ta thấy đã có sự thay đổi. Nhiều thàn thè ông nghị đã được bao bọc trong một hình thức vẫn minh tinh tiến : bộ quần áo tây. Nhưng sự tiến bộ chỉ có thể.

Những hy vọng chúng tôi đem đến đây trong lúc bước đến chứng kiến lễ khai mạc, tiêu tán ngay từ lúc người ta đọc xong những bài diễn văn.

Đó là lúc « viễn » bầu nghị trường.

« Bầu nghị trường ? » Cái tiếng ta tất quan trọng này dùng để chỉ một việc tranh dành. Một việc chiến đấu ngầm ngầm trong đó tiền bạc thay cho tâm trí. Chúng tôi đã trông thấy rõ những cử chỉ

trơn hèn của các ông nghị lén bỏ phiếu. Những bộ mặt vờ vịt, những lớp kịch vụng dại họ đóng để cho công việc họ có một vẻ công bằng ! Sự hành động đường hoàng và những cử chỉ ngay thẳng là sự hiếu có trong đám người vô nghĩa lý này !

Vậy mà công việc ấy cũng có đủ hiệu lực để công nhận người đứng đầu cho họ.

Sau cuộc bỏ phiếu lần thứ hai, cũng buồn cười như lần thứ nhất chưa hợp lệ, người ta tuyên bố một điều quái gở : Ông Phạm Lệ Bồng làm nghị trưởng viện dân biểu Bắc-kỳ.

Nhưng sự kinh ngạc khi đã qua rồi, người ta không phản nản gì nữa : Ông Bồng, ông Lực hay cả anh chàng tối tăm là Nguyễn Văn Lộ làm viện trưởng thi cũng thế, có khác gì anh A hay anh B ? Một trong mấy ông đó làm viện trưởng hay không thi Viện Dân Biểu cũng vẫn thế.

Nghĩa là vẫn vô nghĩa lý như thế, vẫn là cái trò che mắt dân chúng, vẫn là một nơi có « danh tiếng » mà những tri thức thấp kém dùng để tim vinh dự cho mình.

Ngày khai mạc nghị viện năm nay, cũng vẫn như mọi năm, là giờ mở màn của một trò nghịch mắt. Bởi thế những người vui tính nhất cũng không muốn cười nữa. Người ta chỉ có một nguyện vọng tha thiết cho lần kịch ấy họ漫 di thôi !

NGÀY NAY

Ngày Nay

Tuần báo ra ngày chủ nhật

Mua báo kèm từ 1er hay 15 tháng tây
Mua báo phải trả tiền trước

Một năm	6 tháng
Đồng-dương 4320	2320
Pháp và thuộc địa 4.80	2.50
Ngoại quốc 8.50	4.80
Các công sở 8.50	4.80

Ngân phiếu gửi về:
M. le Directeur du NGÀY NAY
TÒA SOẠN và TRỊ SỰ
20. AV. Grand Bouddha, Hanoi
Giá vé sốt 874

Đó chỉ là chuyện đe chừng, nhưng cũng làm chúng tôi băn khoăn. Muốn vững dạ, chúng tôi vào một hàng café phỏng vấn một bửa diêm tám trước.

Cuộc phỏng vấn đó có nhiều ý vì hay và có một hiệu quả chắc chắn. Chúng tôi « yên bụng » đi mở cuộc điều tra ở nhà một ông chủ hiệu sách hàng Gai.

Đầu đi, đuôi lợt. Trong số người bị chúng tôi hỏi, lại có những người rất nhã nhặn vui lòng nói rõ các ý kiến của mình về nghị trường. Nhiều người lồ vè ngạc nhiên, song cũng đáp lại chúng tôi bằng những lời rất chân thành. Duy chỉ có những người « công dân » không đọc đến tờ báoばかり là những người khó gẫu chuyện nhất.

Bốn năm người phu xe hết lòng tin rằng chúng tôi là bọn mật thám đi dò xét, nên họ hết sức kin đáo, im lặng, và tránh xa hai anh chàng hiền hậu nhất đời. Chúng tôi phải mua chuộc sự thân mật của hai người khác bằng mấy giờ xe, phải gói những chuyện đầu dâu ra nói rồi tĩnh thoảng len một câu hỏi vảo để cho họ thẳng thắn đáp lại.

Cuộc phỏng vấn tốc hành ấy có một chủ ý tha thiết : lấy sự thực trong những lời bắt chợt được ở

mạng quốc dân. Tên họ sẽ là đảm bảo rõ ràng, và hình ảnh là những chứng cứ linh hoạt. Khi nào có lời yêu cầu của người chịu phỏng vấn, chúng tôi phải dấu cả hình ảnh tên, thí dụ một vị lính mục và một người cảnh sát. Lúc đó phải có một bức ảnh « giả tá » chụp những vật có liên lạc với chức nghiệp hai người ấy để thay vào. Về vị lính mục, không có gì khó khăn, nhưng về người cảnh sát thì tôi phải dùng đến một vài mưu chước nhỏ.

Cảnh sát với máy ảnh linh như là hai vật ghét nhau dữ dội. Hay nói cho đúng chí có cảnh sát có ác cảm với cái máy ảnh và trí giác, và bao giờ cũng tránh xa. Tôi cố nói với một vài ông cho tôi chụp cái tay cầm « chày » để làm biểu hiệu cho người cảnh sát trong bài của tôi, nhưng không ai nghe hết. Một lão muôn chụp cái mũ của họ cùng với cái vai cõi thêu chữ « police » tôi phải treo lên một cái cột giấy điên ở đầu phố, đợi họ đến trông thấy tôi và biến phát tôi sẽ thừa cơ hội để chụp ; nhưng hôm ấy họ cũng không thèm phạt tôi mới buôn chử !

Mấy cái nón tai cầm chày, tôi chụp trộm ở những lúc gấp gáp tình cờ, đều bị nhào hét.

Thế-Lữ

(Xem tiếp trang 18)

Docteur ĐẶNG VŨ HỶ

Ancien Interne de l'Hôpital Saint Lazare de Paris
Spécialiste des maladies vénériennes & cutanées

CHUYÊN MÔN VỀ :

Bệnh hoa liễu — Bệnh dàn bà

Sửa trị sắc đẹp

Khám bệnh

Sáng 9 giờ đến 12 giờ
Chiều 3 — 7
Chủ nhật mở cửa buổi sáng

Chỗ ở và phòng khám bệnh

16 & 18 Rue Richaud — Hanoi
(đến phố Hội-vũ)
Tel. 242

Hạt sạn

Phật quá nặng

V.B. số 610, trong bài « Hội Cứu-

te họp hội đồng » (Thái-binh):
3.) Và rếu khi di thăm các hia
đinh ấy, nếu xét ra những viên
khán hộ ở các hạt làm việc không
được tận tâm thì phát cho họ
(carte) để thay vào linh tùng kỳ
một cũng được.

Vì họ không tận tâm mà phát
carte bắt họ di linh « hia » thì họ
cũng chẳng vui lòng đâu!

Và ai người ta lại dại thế?

Thay bắc

T.T.T Năm số 14, trong chuyên
« Lá thư rụng »:

Em trèo sẵn lên giường, đỡ
Thảo ngồi lên đê cho Thảo tựa
vào em và vuốt lại cho Thảo hai
mái tóc mai xõa xuống chán.

Tóc mai sõa xuống trán, vì nó
đã leo lên đê chỗ cho tóc rẽo bò
xuống mọc ở dưới hai bên thái
đường?

Đủ mặt

Cũng số báo ấy, trong chuyên
« Quý phái »:

Rồi ông quay lại... Lão Đầu đã
lên pha nước và chia bài. Trừ
giáo sư Huỳnh, cũng đã dù bắn
tổn.

Vậy trong đám con bạc của họ
này, ai là « tổ »? Ai là « tòn »?

Một nghề khó

Hà Thành thời bấy giờ số 1, trong bài
« Cuộc thi nghề »:

7.) Nếu ông Nguyễn Giang không
làm nghị viên và làm Âu Tây tư
tưởng nữa thì nên làm nghề gì?

Làm nghị viên thì ông Nguyễn
Giang ít ra còn có thể đến làm
phóng ở Kinh-Đô, chứ làm Âu Tây
tư tưởng thì ông ấy làm thế quái
nào mà chui vào ốc Tây được?

Khẩu hiệu

V.B. số 616, trong bài « Cướp phá
nhà ông lý trưởng Đông duyên »
(Hanan):

...hơn 20 tên cướp tự do kéo
đến cồng nhà ông lý trưởng
đương thứ Đỗ văn Nguyên đốt ba
tiếng pháo cối làm khẩu hiệu rồi
phá cồng sòng vào sân bát hồng.

Tưởng thế thi « pháo hiệu » chứ?

Như vẹt?

Cũng số báo ấy, trong bài « Vết
xe đỗ »:

Những điều mà trẻ con Tây học
thuộc lòng từ thuở 12 đã làm cho
bao nhiêu thí sinh Annam phải
luồng cuồng.

Những điều ấy là những điều gì,
vì ngoài bài « récitation » trẻ con
Tây chẳng học cái gì thuộc lòng
bao giờ cả,

Faire gì?

Vít Đức số 11, trong mục « Ciné »:

Báo Cinémonde vừa đây có viết
một bài « Muốn làm khoái người
ta » (Pour phaire) dưới chữ ký
của Yvette Lebon.

Pour phaire?

Nếu vậy phải đê rõ : « Pour phaire
khoái » thì mới đúng giọng Vít Đức.

Cũng dùng chữ

V.B. số 517, trong bài « Vấn đề
dân xuy dài »:

Ông Neville Henderson, Đại sứ
Anh tại Berlin, đã trở về Londres
hôm qua. Hôm nay, ông hội trưởng
với thủ tướng Chamberlain.

Ông Đại sứ Henderson hỏi « trưởng »
với ông thủ tướng Chamberlain.

Lông cây

V.B. số 620, trong bài « Có lê vi
chim mì mái » (Hà-đông):

Bốn năm chàng quấn một sinh
viên tóc cua.

Tuy người ta vẫn nói : Đầu cua,
tai ếch, nhưng cái đầu cua nó thế
nào, mà bây giờ lại mọc được cả
tóc nữa?

HÀN ĐẠI SẠN

— Thế nào! trong phòng không có điện mà ông tính tới hai đồng
batterie?

— Chính thế, đê lấy tiền mua điện.

VUI CƯỜI

Của Nguyễn dật Khuyển

Văn답

Ký văn답: có giáo hỏi thí sinh :

— Trận bại cuối cùng của Napoléon
Ier là trận gì?

— !

— (nhắc) Watt... ter... Walter... lo...
THÍ SINH — Water closet.

Chu-xuân-Hoan

Ngờ gì!

Ở ngoài mảng ruaré mấy tháng nhỏ
ngồi tán chuyện gẫu. Một đứa nói :

— Nếu lão chủ nhà lao mà còn cứ
giữ cái cầu đã nát với lao hôm nay
thì thế nào cao tháng lao cũng
thôi không cần làm ở đấy nữa.

— Câu gì thế?

— Lão ấy bảo cuối tháng cho tao
ra.

Trả thù

XÃ XÈ — Bác lý làm ơn cho tôi
mượn cái cối say bột.

LÝ TOÉT — Đấy cối đãng bác dem
gạo sang mà say chửi tôi không thích
cho mượn dem vè.

Hôm sau Lý Toét không có thùng
trái vườn bèn sang nhà Xã Xè hỏi
mượn.

LÝ TOÉT — Bác Xã cho tôi mượn
cái thùng trái vườn.

XÃ XÈ (trả thù) — Bấy tháng trời
nước đắng, mà tôi lai có sẵn cả vườn
đắng, bác cứ trước đi, chứ tôi cũng
không thích cho mượn dem vè.

Ê đòn

Ca lang vira kê đòn vira hỏi bệnh
nhân :

— Ông có đi ngoài được nhiều
không?

— Thưa có a.

— Thế ông có ăn được không?

— !!!

Của H. như Tố

Món ăn đất

A — Anh a, ô liệu khách có mòn
vay tạm dùng một bát lát người ăn

mỗi người được một chén can.

B — Còn xoảng, ô hiệu cao lâu
gần đây có món mì 120 đồng thì sao?

A — Thế ăn mấy người?

B — Một nghìn người.

Bắt buộc

A — Anh ơi, tôi bị thương hàn
phải uống nước trong 21 hôm khô
quá.

B — Cũng chưa bằng tôi, tôi phải
ăn cơm trong 21 năm nay rồi.

Của Ng. Trọng Trì

Hiểu lầm

Sanh đang ngồi chơi, thấy con ong
đậu trên một cái hoa, liền hỏi ba.

— Con ong cũng biết đánh phấn
và thoa sáp môi, ba nhỉ?

— Sao con biết?

— Vì thấy con dag rằng nó đi
tim « phấn » hoa và làm sáp.

Cứu người chết đuối

THÀY — Khi anh thấy một người
chết đuối đang chơi voi ở giữa sông
thì anh làm thế nào?

NHÂN — Con sẽ la lên và bảo
người ấy bơi vào bờ.

Con bắt hiếu

Tý lầy sách ra học — Ea (boat)
lá bùn... ba lá bùn.

Bà Nhiều đang ngồi khóc ở giazu
sân, (vì mới cãi lộn với chồng) liền
đứng dậy la lớn :

— Ồ, bố mày mới nhiều too là
chó, bợ già mày bắt chuột bố mày
nói tao là bùn, thật là thẳng con
bà hiếu.

Sài

— Thời xem hộ cháo lâm sao, lúc
thí chán gật đầu một hồi, lúc thì lắc
một hồi.

— Chả bị sai gật và sai lắc đập!

— Chết ! thế thi có việc gì không
thầy?

— Không việc gì, kiếp trước chả
lắm ngã nên đập mà.

Ai mua sách của Hoàng v. Sư?

1.) CỦU DÂN QUÈ — Chủ trọng vấn đề kinh tế (Dân-sinh). Cái cách
quan lại. Và đặc biệt cái cách những lề nghi phong tục cũ. Bả trích đăng 1
phiên bản Bồi-Nay, 2 phần lên Việt-bản, và 7 phần vào Tân-bản. Sách in
giấy thường 80, giấy tốt 80.

2.) CÁCH GỬI HÀNG KHI CÓ LOẠN — In lần thứ hai, do soạn giả
xuất bản, sửa lại kỹ hơn, in đẹp hơn, thêm trang để trả lời mấy báo phê
bình sách, và thêm 1 bản đồ chỉ rõ những thế trận trong thành phố Hà-nội.
Giá bản 80.

3.) CHƯƠNG TRÌNH PHÒNG THỦ ĐÔNG-DƯƠNG — In lần thứ
hai, do soạn giả xuất bản, sửa lại kỹ hơn, in đẹp hơn, thêm trang, thêm 3 bản
đồ chỉ rõ các thế trận. Giá bản 80.

Trong tháng September đã có sách bán. Các bạn đặt tiền mua trước sẽ có
sách gửi đến tận nhà trước khi lưu hành suốt rồi Đông-duong. Các bạn gửi
các 80 sẽ được bán sách hàng tốt, và không phải trả tiền trước phí nữa,
lại có chữ ký tặng của tác giả.

Thay và mordat xin đê : M. Hoàng văn Sư
31, Héritage de Brisis — Banh

NỮA giờ sau, bà lý Thuận đến. Cứ lời bà ta thì cách đây dăm hôm nhân dịp Bình về làng, bà anh em và hai chị em dâu có cùng nhau họp mặt ăn uống vui vẻ ở nhà Trinh.

Thì ra họ đã hòa thuận nhau rồi, và Bình về chỉ cốt để khuyên khích sự đoàn kết trong gia đình. Bà Ba tức tối nghĩ ngay đến điều đó, trong khi ngồi nghe người dàn bà thuật lại bữa tiệc long trọng, mà người ấy diễn ra như một cuộc hội họp ám muội, một ám mưu nguy hiểm.

— Bầm cụ, con cứ tưởng ông huyền về thi thể nào cũng xảy ra chuyện lôi thôi tay ba. Không ngờ các ông ấy lại tử tế với nhau ngay được.

Bà Ba vẻ mặt cố làm ra hờ hờ :

— Ô thế thì khá quá nhỉ ! Trong gia đình có sự hòa thuận, còn gì vui bằng. Chị tính, tiền của mà làm gi, chỉ cốt cái lòng tử tế... Vậy ra hôm ấy chị cũng có đấy.

— Vâng.

— Chẳng hay đâu đuôi câu chuyện ra sao ?

— Bầm, lúc con đến thì các ông các bà ấy đương ăn cơm. Họ bàn bạc gì với nhau từ trước con chả rõ, nhưng lúc con đến thì họ nói lảng sang chuyện khác ngay. Con có ngồi dồn lại hỏi gợi một vài câu, nhưng cũng chẳng biết hơn điều gì. Con cho con Teo dăm hào để hỏi dò thì nó bảo con rằng ông huyền về ông ấy mang lầm lên, ông ấy khóc nữa, rồi ông ấy dàn xếp khu xử thế nào chả rõ mà ngay buổi trưa vợ chồng ông Ba chịu xin lỗi vợ chồng ông Hai, thế rồi buổi chiều có bữa tiệc linh đình liền. Bầm, tiệc to quá cơ à Quay

cả một con lợn...

Bà Ba mỉm cười :

— Lợn sữa chứ gì !

— Vâng, lợn sữa. Con Teo nó bảo cả hai mẹ ấy cùng xuống bếp làm thức ăn. Bầm không ngờ họ hòa thuận với nhau chóng thế.

Bà Ba buột miệng, thốt ra một câu bình phàm mỉa mai :

— Chà ! Tử tế đấy rồi lại chửi nhau đấy. Rõ đồ trẻ con ! Thế rôi sao ?

— Bầm cụ, con cũng chỉ biết có thể. Ấy là nhờ có dăm hào cho con Teo đấy.

Bà lý cười nói tiếp :

— Bầm cụ việc gì có tiền cung xong. Đè rồi con hỏi lại con Teo một lần nữa.

Hiểu ngay rằng bà lý muốn xin tiền, bà Ba tìm cách nói chặn ngay :

— Việc gì phải cho nó ? Rõ chị lẩn thẩn quá ! Nó lấy tiền mà nó lại cười cho.

Câu ấy bà Ba chưa cho là đủ hiệu lực để khiến bà lý không dám mở miệng đòi tiền phiền, nên bà lại thêm :

— À, bà lý, chỗ trăm thùng thóc quá hạn đã lâu rồi, giả cho tôi lấy thóc ăn chứ !

Bà lý sợ hãi vái lạy vái đề :

— Lạy cụ, cụ hãy khoan cho con một hạn nữa, để con lấy cái vốn làm hàng sáo kiếm gạo nuôi các cháu.

Cái số một trăm thùng thóc, bà lý nợ bà Ba có tới sáu, bảy năm nay, bà Ba coi như đã cho hẳn rồi, nhưng bà vẫn đe lึง đấy. Đó là một ngón khôn khéo của bà, vì bà bỏ ra một lúc bốn năm chục bạc như thế, là cốt để rồi thu lợi vào không biết gấp mấy. Cứ một cái lợi bà lý Thuận đi đòi nợ chố này chố khác giúp bà cũng đã đáng cả gốc lắn lũi món nợ kia rồi. Ấy là chưa kể những khi bà sai bà lý đi dày đì

THƯA TỰ

TIỂU THUYẾT của KHÁI HUNG

(Tiếp theo)

đó mà không cho lấy một xu nhỏ tiền lộ phí. Còn việc đi do thám thì bà Ba không cần nhờ bao giờ hết, bà lý, cũng như nhiều người dân bà khác ở trong làng, trong tổng, tự nhiên nỗ lực tìm kiếm chuyện về trình độ tăng công.

Bà Ba ngồi suy nghĩ một lát như tình nhầm những điều gì ở trong đầu. Rồi bà cười bảo bà lý :

— Động nhắc đến nay là chị lùi con chị ra thì còn ai nỡ đòi nữa !

Bồng bà làm như chơi nhớ tới bức thư của Trinh và Khoa, tuy từ nay tới giờ mấy giòng chữ ấy vẫn chiếm lấy tư tưởng của bà :

— Nay chị lý ạ, hai anh ấy vừa viết giấy cho tôi đề nói về việc thừa tự...

Các đứng gần đấy chau mày ngắt lời mẹ :

— Thôi me, nhắc lại làm gì nữa.

Bà Ba mắng con :

— Cô này hay nhỉ ! Dẽ cô cầm tôi nói chuyện đấy chắc?

Các phụng phịu không bằng lòng, đi xuống nhà dưới. Bà lý ngập ngừng hỏi :

— Bầm cụ, có phải ông Hai nhường ông Ba như lời con đoán không ?

Bà Ba lặng thinh nhìn qua cửa kính, mắt dăm dăm mơ mộng. Bà lý tưởng mình đoán đúng, lối luồn :

— Vâng, thế là phải, vì thế nào ông Hai cũng còn phải chờ cụ Hai. Cụ nuôi ông Ba làm con thế

là đúng phép, là hợp nhẽ hơn.

Bà Ba nhíu dôi lông mày tỏ vẻ khó chịu : xưa nay bà vẫn không ưng ai nhắc tới cái tên « cụ Hai » vì bà cho người ta cố ý gọi như thế tức là định ám chỉ bà là « cụ Ba ».

— Bầm bao giờ ông Ba sang đây ở hẫu cụ ?

— Ô hay, ai bảo bà thế ? Bà lý im lặng tim hiểu, mắt ngạc nhiên nhìn quanh phòng. Và bà run sợ khi nghe bà Ba dẫn từng tiếng :

— Vậy ra bà chẳng biết gì hết... Thế mà dám nói thành nói tướng !

Bà Ba mắng mấy câu cho hả cơn giận, chửi thực ra bà cũng nhận thấy rằng mình vô lý, vì người dân bà kia làm thế nào mà biết được những điều viết trong thư. « Người biết việc này hơn ai hết, phải là con Teo hay con Xiêm », bà Ba tự nhủ thầm.

Ngay sáng hôm sau, bà mật cho tim Teo, kẻ nội công của bà trong gia đình Khoa : Muốn phòng ngừa những sự bất trắc, bà đã không ngại công tiếc của dè chừng một lớp lưới dây chung quanh nhà bọn con chồng.

Cứ lời đưa ở gái thuật lại, thì trước khi Bình về nhà, Trâm đã viết cho hai em dâu mỗi người một bức thư dài tới tám trang giấy khổ lớn. Trong thư nó không biết Trâm nói những gì, nhưng nó thấy chủ nó buồn phiền mất hai ngày.

Hôm Bình về, Trinh và Khoa biết tin trước cùng toan đi trốn

Ô MAI THUỐC « AN - HÀ »

Chuyên trị bệnh ho gió, khản cổ eoc dạng,

ho khan, sát đờm, khò cổ, ho ra đờm xanh.

Ho Iao (bởi làm việc nhiều, thức khuya, dậy sớm, nghỉ ngơi nhiều, học hành quá hoặc uống rượu say, thích ăn đồ sảo, đồ giòn, thuốc lá, thuốc lá hót luồn, sinh ra bệnh âm hư giáo cõi, thành hay khạc, hay nhò hoặc lúc ho y như ống nứa dựng ở cổ, nhiễm lâu sẽ hóa ho lao, tục gọi là ho ra huyết). Người lớn, trẻ con, các ông, các bà, hoặc nam nữ học sinh ngâm Ô-MAI THUỐC « AN-HÀ » này không những tránh được bệnh ho kẽ trên, lại có bổ ích thêm như là Tiêu-dờm, Chì-khát, Khai-khiếu, Nhờ lâu, Bồ âm, Tinh ngủ. Mỗi bánh chia làm 10 lát, giá 0p.01 — Mỗi phong 11 bánh, giá có 0p.10

của D TRI tiên sinh, Ha Dong

Có giấy chứng chỉ học tại trường Đại-học Vạn-quốc năm 1927

Có Médaille khen năm 1931

Có bán lẻ tại các Đại-lý Phòng Tích « Con Chim »

CẨM DAI-LÝ CÁC TỈNH, bồi : Dépôt général : Craie (phân viếng) marqué « Le Papillon », Confetti, Serpentins, Cotillons, Masques, sans-gênes, Guirlandes et Lanternes Vénétaines, là hiệu :

An-Hà Đại-lý ôig - cung phát hành khắp Đồng-Dương 13, phố Hàng Đồng (Mã) gần chợ Đồng-xuân — Hanoi

dễ lánh mặt anh, nhưng không biết nghĩ sao, cả hai lại vẫn ở nhà.

Kè thi bức thư của Trâm mà Bình đã đọc cho viết, cũng đủ cảm hóa được hai bên, vì không những lời lẽ cảm động, mà lý luận lại xác đáng nura. Trong thư có đoạn này :

« Cô ta thành thực hay xảo trá, điều ló không cần bén vội. Nhưng việc cô ta dự định và ngỏ với anh em mình là thế này : « Cô ta muốn một người trong hai chủ ăn thừa lự cô ta. Có lẽ vì cô ta hối hận về cái đời quá khứ, muốn chuộc lại những tội ác mà cô ta đã gây nên trong gia đình chúng ta. Có lẽ vì cô ta sợ sống cái đời tương lai tro troi khi con gái đã về nhà chồng rồi, nên cô ta muốn gia đình một chủ sớm khuya trong nom săn sóc đến cô ta, đến cái tuổi già nua ốm yếu sau này. Cũng có lẽ cô ta định che mắt thiên hạ và đóng một vai nhán từ trên sân khấu đại gia đình chúng ta. Ba điều phỏng đoán ấy cùng chẳng quan hệ gì. Chỉ biết hiện giờ thì cô ta nêu ra một việc « thừa lự ».

Nhận hay không nhận, đó mới là điều quan hệ.

Trước kia, anh bàn với các chủ nên nhận là vì anh thành thực yêu mến các chủ, chứ không khi nào vì anh nề lời khấn khoản của người dân bá áy. Anh cũng tưởng rằng người ấy nhờ đạo Phật mà cải ác vì thiện, tự biết ăn năn tội lỗi, thì mình hép gi mà không tha thứ cho người ta. Vả, tôi nói điều này, hai chủ với hai thím đừng giận nhé, hai chủ cũng chẳng giàu có gì, thay đổi, già sẵn còn có gì đâu ! Anh thì đã an phận, tháng tháng có lương bồng đủ tiêu, chứ hai chủ, lôi không dám nói thiếu thốn, nhưng tự nhiên có thêm vài vạn bạc thì thiết tưởng cũng chẳng nên bở, nhất số tiền ấy lại là tiền cô ta đã bòn của thằng, nghĩa là chiếm đoạt của anh em chúng ta...

Ấy là anh thiên nghĩ thế.

Nhưng hai chủ cùng không bằng lòng ăn thừa lự cô ta. Không bằng lòng thì thôi, chỉ có thể. Việc gì lại đi ngờ vực nhau, giận dữ nhau, thù ghét nhau ? Mỗi khi nhận được thư của hai chủ hay hai thím viết lên đề mách tội lừa nhau, anh lại buồn phiền, có khi anh ngồi anh khóc rưng rức, và anh bảo lôi : « Tưởng ong em nhà này thì không bao giờ còn có thể bị cái sức mạnh gì làm li tán nỗi. Dù giận nhau, dù ghét nhau đến đâu, chúng ta cũng phải tha thứ cho nhau ngay khi chúng ta thoáng nghĩ đến cái quang đời đã

sạch như minh. Ký thực cả hai cùng thẳng thắn trong sạch. Vậy còn ngờ vực nhau làm gì nữa ? Nay thiết tưởng chả còn cách nào phả tan ngay được sự ngờ vực bằng cách này : là hai chủ, hai thím cùng sang chơi cô ta, và trước mặt nhau, trước mặt đồng dù mọi người, nói cho cô ta biết rằng cả hai cùng không nhận ăn thừa lự. Việc giản dị đến thế có gì mà phải đe bụng và ngầm ngầm ngờ vực nhau..»

Đọc bức thư của Trâm, Tịnh và Chuyên đều xấu hổ. Mấy hôm

vắng khô sở cùng nhau sống dưới sự khinh nhón, sự áp chế, sự độc ác ».

Tôi hết lời khuyên giải anh. Tôi nói với anh rằng hai chủ thì nóng, hai thím thì khí khái, nên nghe thằng người ta nói đến « tiền » đến « thừa lự » thì đều quá tức giận mà lỡ lời nói nặng nhau một vội câu, nhưng rồi thế nào các chủ, các thím cũng lại hòa thuận như trước, hơn trước nữa.

Và hai bên ngờ vực nhau là chỉ muốn cho nhau thẳng thắn, trong

liền, cả hai người cùng im hơi lặng tiếng, không thốt một lời châm chọc mỉa mai nhau. Còn Triệu và Khoa thì đều tinh ngò. Họ cùng nhận thấy tinh trẻ con của họ và họ chỉ mong có dịp may mắn để xin lỗi nhau.

Vì thế nên Bình vừa về tới nhà là hai bên làm lành với nhau ngay. Và vì thế mà có mấy giòng văn tắt gửi cho bà Ba.

(còn nữa)

Khái - Hưng

Làn thứ nhất xu fa có màu
Chemisette đẹp :

CHEMISETTE

ESTIVALE
Le Tricot de 1938

Các nhà buôn nên hỏi ngay
tại nhà chế tạo :

Manufacture CỤ GIOANH

68-70, Rue des Eventails, Hanoi

Maison fondée en 1910

KHAI - TRƯỜNG

SÁCH HỌC

Theo chương trình mới
A) Công-dân Giáo-đục của ông Hà-mai-Anh soạn giá

Op40

Leçon Instruction Civique par Mai-van-Phuong et Bao-van-Minh Op35

1) Hán-Việt-Văn-Khảo par Phan-ké-Binh (ouvrage adopté par la Commission des Manuels Scolaires pour les Ecoles Franco-Annamite de l'Indochine Op70

Librairie Générale NAM - KÝ

N. 17, Bd Francis Garnier — Hanoi

TÉLÉPHONE 882

Chúng tôi đi phòng ván...

(Tiếp theo trang 15)

Phỏng vấn cô đầu

ĐI HÁT dẽ bao nhiêu thi đì phỏng vấn cô đầu, nhất là một cô đầu còn « mộc » lại khó bấy nhiêu. Tôi tìm một cô còn « mộc », vì sự thật ở miêng những cô này chưa bị diễn đảo mấy.

Sáng họ còn ngủ, trưa cũng vậy. Chiều họ còn sửa sang mặt phấn, ăn cơm, đi chơi, và không thích nhũng câu chuyện đứng đắn mấy tí. Chập tối, họ mặc đón khách hát. Vì những lẽ đó, nên đúng 12 giờ đêm, tôi xuống Vạn Thái.

Nhờ một ông bạn, tôi lọt vào chơi nhà một cô chủ nhà hát.

Cô chủ đã hiểu ý muốn của tôi Cố cười :

« Ông muốn phỏng vấn cô nào cũng được. Lấy ảnh của ai cũng được. Vì ảnh họ kèm với văn tự vay tiền do tay tôi giữ... »

Tôi « phỏng vấn » được vài cô Nghĩa là tôi hỏi thì ít mà bị hỏi lại nhiều hơn.

Chả hạn, sau khi bà một câu : « Thế nào là ông nghị ? » Tôi đã nhận được những tiếng cười và một câu hỏi vật lại in như thế : « Ủ nbi ? Thế là thế nào nbi ? » Rốt cục, tôi ghi được một câu này có giá trị nhất vì nó là sự thật : « Ông Nghị là một quan viên sộp ».

Nhin những bộ mặt hóm hỉnh, chỉ rình rinh phá lèo cười và sẵn sàng bảo tôi là « vớ vẩn », tôi đã muốn hỏi một câu từ tui thế này :

« Đầu đội g ời, chân dập đất, nói ít ăn nhiều, giữa cổ deo một cái mày gắt. Đồ biết là cái gì ? »

Chắc họ sẽ ngần ngại, hay là nhao nhao lên như lúc các cô gái quê trả lời một bác thợ cày :

« Biết rồi ! Biết rồi ! Là ông... Nghị ! »

Rốt cục, một cô dào hát gỗ, cô Vân, người mảnh giẻ dẽ coi, đã biểu tôi ảnh của cô. Cô Vân áo cánh, đứng ngoài sân mà thò nứa người vào, vẻ mặt vừa nghi ngờ, vừa bén lèn. Tôi đã cài ảnh « ô vào ví. Cô bỗng gọi rụt tôi lại :

« Thôi, ông à. Ông trả cho em ảnh. Nhờ các ông ấy (tức là các ông nghị), lại bẽ rằng em là cô đầu thi biết gi mà bếp xếp, rồi các ông ấy lại « bắt » em đi thi khổn... » (Tại sao lại « bắt » ???)

Gần hai giờ sáng. Lòng đầy chán nản, tôi từ về, thất vọng. Cô chủ an ủi tôi : « Cô này sắp đi vay tiền nhà khác, không ở hát mảnh cho tôi nữa, nên không nè tôi. Nếu còn ở với tôi lâu, tôi có thể bắt phải đưa ảnh được ! » Tôi đã ra xe. Cố chạy theo gọi tôi, và vui vẻ rủi vào tay tôi một cái ảnh :

« Đây là ảnh em Lan, con em mà ông hỏi đến lúc nay. Bản báo được rồi, tha hồ mà đăng báo ! »

Trọng-Lang

GÓI THUỐC LÁ

TRUYỆN TRINH THÁM của THẾ-LÚ

(Tiếp theo)

MẤT Bình mở chung
chứng nhưng
chưa tin bắn cái
cánh mìn trong

thấy là thực.

Việc xảy ra đột ngột quá, nhanh chóng quá. Người thiếu niên trai tráng, bạn của anh, vừa mới trò chuyện với anh không đầy năm phút trước, thế mà bây giờ đã thành một cái xác, tội nghiệp, nằm gục bên vệ đường. Anh rùng mình lên, ngạc nhiên mấy ngả đường ngõ vắng. Trong khoảnh khắc, anh thoáng có cảm giác rất kinh khủng như thấy một sức huyền bí và độc ác cồn lẩn quất đâu đây. Anh nghĩ ngay đến tên Thủ, và tưởng tượng cách hành động tàn ánh của nó: nó rình ở dưới nhà, bị Thủ trông thấy, lừa cho Thủ đuổi đến ngõ hèm, quay lại, lạnh lùng giết Thủ, rồi biến đi.

Anh không tưởng đến sự tìm bắt hung thủ, vì anh tin chắc là không thể bắt được, và cũng không nghĩ đến hô hoán lên. Sự kinh ngạc: ban đầu đã qua, anh quý một gối bên Thủ, đặt tay vào ngực thấy tim vẫn thoi thóp, tuy vết thương rất nguy hiểm và máu ra rất nhiều. Lúc ấy Bình mới định được tri.

Bình vội đứng dậy, chạy ra phố Richaud gọi Huy bảo qua cho biết cái tin dữ rồi lập tức chạy về phía nhà thương. Anh gật với người gác cổng:

— Người ta sắp chết, ông nghe ra chưa!

Nhưng người gác cổng vẫn chưa chịu để cho Bình vào. Anh toan lớn tiếng thì vừa may gặp Kỳ-Phương ở trong đi ra cùng với ông thanh tra mật thám. Mai Trung hỏi:

— Cái gì thế, ông Văn-Bình?

Bình thuật vắn tắt việc Thủ bị giết. Câu chuyện rít thì Kỳ-Phương bảo:

— Mau lên, hai ông đi gọi thầy thuốc để tôi chạy ra xem.. Ngõ Hội Vũ phải không?

— Vâng, ngõ Hội Vũ

Năm phút sau, khi Văn-Bình, Mai-Trung, và một viên y sĩ ở nhà thương ra đến nơi thì Thủ đã tắt thở.

Kỳ-Phương không để ý đến ai, vẫn chăm chú cùi xuồng trong con dao cầm trên vai Thủ. Chàng ta không giữ vẻ bình tĩnh như lúc ở bên cạnh xác Đường nữa. Hai mắt mồ lớn, mày cau lại dưới cái trán tu lỵ, Phương nhắc lại mãi một câu:

— Quái lạ, quái lạ hết sức!

Một lát, Phương đứng thẳng dậy lắc đầu thót dài nói với mọi người:

— Thực quá sức tôi tưởng tượng.

Tóm tắt những kỳ trước

GẦN nữa đêm, Huy, Bình và Thủ di xem xi-né về thiếc Đường bị ám sát một cách kỳ dị thảm thương: Đường ngồi trước bàn học, trên lưng một con dao cầm ngáp bức vòi trước mặt, một chiếc danh thiếp đè úp, trên có những chữ bí mật: X.A.E X I.G. Bình tìm đến nhà Lê Phong, phóng viên trinh thám báo Thủ. Phong đưa Bình xem bức thư của Đường viết cho chàng hôm trước, trong thư có chữ ký lo ngại về một người Thủ là Nông An Tăng mới về Hanoi ít bữa mà Đường nghĩ là có thù với mình, và cái thiếp của Thủ, mặt sau cũng có những chữ bí mật trên. Phong cho gọi người Thủ tại nhà, định đưa đến nhà Đường để đối chất, nhưng hân dánh thao trốn thoát. Phong và Bình đến nhà Đường (phố Richaud) thi thấy Mai Trung, thanh tra mật thám và nhà trinh thám có tài là Kỳ-Phương đang làm việc. Ông ai nấy nhận ra chiếc danh thiếp trước mặt Đường đã biến mất. Kỳ-Phương nói thử năm năm ngay sau vụ ám sát sẽ bắt được hung thủ, song Lê Phong cảm đoán sẽ làm việc ấy hôm thứ hai.

Sau khi xác Đường đã đưa vào nhà thương và nhân viên sở liêm khống ra về, Thủ nhận ra có người đứng rình ngoài cửa. Chàng đuổi bắt thì hán cạy rẽ vào ngõ Hội Vũ. Bình chạy ngược lại dồn đường thi thấy Thủ gục xuống một bên vũng trong ngõ; trên bả vai một con dao cầm ngáp vòi bên cạnh, chiếc danh thiếp đã mất ở nhà Đường.

Tên Thủ này hình như có ý trêu trò minh.

Phương giơ tấm danh thiếp ra hỏi:

— Ông Văn-Bình thấy tấm danh thiếp này lúc nãy phải không?

— Phải.

— Mình là tấm danh thiếp trước mặt ông Đường và các ông kêu mất lúc nãy?

— Vâng...

— Thế là nghĩa lý gì? Một mặt là những chữ X. A. E. X I. G., một mặt là Nông An Tăng, tên thẳng Thủ.. Nó để lại dấu vết của nó sau hai lần ám mang làm gì? Đó là câu đe dọa ư, hay đó là lời nguyền rủa? Hay là một khâu hiệu bí mật? Hừ, kỳ dị! Mà sao nó giết cả ông Thủ nữa? Ông Bình, ông thấy thế nào?

Bình thuật lại việc xảy ra từ lúc nghe thấy tiếng động trên gác, Thủ bắt được thẳng nhô đang tìm lối gi trên áy cho đến lúc Thủ thấy bóng tên Thủ và đuổi theo tên Thủ đến chỗ này.

— Ông có trông thấy tên Thủ không?

— Không.

— Vậy sao biết là ông Thủ đuổi tên Thủ?

— Tôi đoán thế. Vả lại tấm danh thiếp này...

— Tấm danh thiếp này là dấu vết của nó; phải. Nhưng...

Phương không nói hết. Cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi lại thở dài:

— Tất nhiên trong vụ này còn có người nữa, có lẽ còn nhiều người nữa, chứ một người chưa dễ có những cách hành động xuất quỷ nhập thần đến thế.

Rồi nhìn Mai Trung, Phương nói tiếp:

— Ông thanh tra còn nhớ đấy chứ? Cụ chủ nhà khai rằng có nghe thấy tên Thủ nói, và như nói với một người thứ hai. Vậy là ra trong này cũng có hai người. Hai người cùng nguy hiểm như nhau, cùng giở như nhau...

Phương thong thả lấy gói thuốc lá ra, chậm chạp đưa một điếu lên môi, lặng lẽ đánh diêm, đe cái diêm cháy gần đến tay mà vẫn chưa châm hút. Cái dấu hiệu trang trọng của sự suy tưởng trầm ngâm ấy khiến cho mọi người đứng gần không ai dám hỏi hay nói một lời nào. Bỗng dung Phương bảo viên y sĩ:

— Xong rồi! Ông đốc có thể cho khêng xác ông Thủ vào nhà

thương.

Rồi, Phương vẫn nhiên quay đi, đánh một que diêm thứ hai, thở mau những hơi khói đầu tiên, mắt thó thắn nhìn lên như cố tìm lấy một ngôi sao còn sót lại trên bầu trời buổi sớm.

Mai Trung nhẹ tiến gần lại hỏi nhỏ:

— Thế nào?

Phương nâng đôi lông mày lên nhìn người mật thám như nhìn một người lạ. Trung lại hỏi nữa:

— Thế nào? Ông đã tìm được manh mối gì chưa?

Im một lát, Phương trả lời, lại trả lời bằng một câu kỳ dị:

— Năm ngày xong một việc phải làm bằng hai, ba tuần hay một tháng! Hừ! khó khăn! khó xong được lắm!

— Kia! Việc gì? Xong việc gì?

Phương vẫn một giọng:

— Có khi lâu hơn nữa! Hừ hử! thủ phạm thực tài tình.

— Thế ra ông không.. ông chưa...

Nhưng Kỳ-Phương đã ngắt lời và hỏi đòi ngọt:

— Ông Mai Trung! Ông có thể tin ở sự tận tâm của tôi được chứ?

— ...?

— Ông có thể trao cho tôi năm người rất lành lợi trong bọn bộ hạ của ông được chứ?

— Sao không được?

— Mà những người ấy hết sức lành lợi.

— Lành lợi, thông minh, kin đáo, can đảm, dũng.

— Được. Vậy bây giờ tôi xin nói quyết rằng thế nào hung thủ hai vũ ám mang cũng bị bắt. Thế nào ta cũng bắt được, mà chỉ có ta là bắt được thôi. Ta đương đầu không phải với một người, một tên Nông An Tăng; nhưng với cả một cuộc hành động ngầm ngầm khôn khéo nữa.. Ngay từ phút này, cuộc chiến đấu bắt đầu khai, một bên là bọn giết người cùng theo một hiệu lệnh, một bên là ta. Nhưng ta phải thắng!

— Tôi chắc thế, nhưng.. vừa rồi ông nói đến một bọn, đến cái hiệu lệnh.. Hiệu lệnh nào?..

— Cái hiệu lệnh bí mật trên cái danh thiếp của Tăng, những chữ ký

CABINET D'ARCHITECTE

NGUYỄN - CAO - LUYỄN

HOANG - NHƯ - TIẾP

Architectes diplômés P.L.G.I.

Angle Rues Richaud et

Borgnis Desbordes — Hanoi

dị này nếu không phải là một cái lệnh kin, một trát khoản bí mật, hay một khâu hiệu gì thì không thể là gì khác được nữa. Việc này tôi còn đang xét, nhưng cấp bách hơn là phải nỗ lực sẵn bắt được Tăng.

Tôi đã nghĩ được nhiều cách vây đòn rất chu đáo, và chắc năm hôm nữa hung thủ sẽ ở trong lưới của ta.

Mai Trung hơi có vẻ băn khoăn:

— Nhưng mà Lê Phong...

Phương cười:

— Ông không lo. Ông Lê Phong khi bảo với ta chỉ nay mai thành công thì tôi biết ngay một là ông nói ngoa, ba là ông đi làm đường: cả hai dằng cẳng có thể làm cho ông sai lời hứa được.

Lúc người ta khiêng cái xác đi khỏi, Phương vừa liếc trông Văn-Binh vừa ghé nói vào tai Trung:

— Một người tin tài Lê Phong nhất, là ông Văn-Binh, mà cũng sinh ngờ bạn và xem chừng muốn dò hỏi phương pháp của tôi. Lúc nay ông ta ngỏ ý phỏng vấn tôi, nhưng tôi tìm được cách nhã nhặn từ chối.

Trung nghe lời nói mạnh bạo của Phương mới vững lòng và chợt nhận thấy rằng trong hai vụ án mạng này ông quan tâm đến Lê Phong hơn là đến hung thủ

VIII. — Ngón tay của cô Mai Hương

Trong khi đó thi Lê Phong không quan tâm đến ai hết. Tâm trí anh bình tĩnh như không bận vì một điều suy nghĩ rắc rối nào.

Anh đứng ở cửa sổ trên tầng gác tòa soạn *Thế* nhìn ra đường. Lúc ấy đã năm giờ sáng. Anh hút hơi thở vào đầy ngực, cánh mũi mấp máy, đôi mắt trong sáng, và miệng hơi mỉm cười. Một cảm giác khoan khoái như thông hoạt trong mạch máu người thanh niên. Anh nghe những tiếng náo động đầu tiên của thành phố về buổi sớm mai và thấy sự sống đáng yêu hơn mọi ngày khác.

Phong vươn vai, ngáp một tiếng, uể oải vào thu gon những giấy mà anh vừa viết và lấy một quyển sách để lén, gật đầu ra ý bằng lòng, rồi nhanh nhẹn bước vào phòng tắm.

Phong ngâm minh trong cái gương, thè lưỡi ché cái anh chàng đứng trong đó, rồi vừa nghêu ngoác vừa bỏ quần áo liêng lên cái

mắc bên cạnh gương. Nước lạnh mưa trên người làm anh tỉnh táo thêm và quên rằng suốt đêm vừa qua anh chưa ngủ.

Tâm xong, anh gọi người loong toong có mặt luôn ở nhà báo lên dặn:

— Anh sang phòng anh nói với các ông làm việc thật gấp, nghe chưa? Bài của tôi ở trên bàn kia, đem ngay xuống nhà in và phải xong trước bảy giờ rưỡi.

Dặn xong, anh sang căn phòng

lúc Kỳ-Phương với Mai-Trung tìm hết cách để gõ những manh mối bí mật, thi ông Lê Phong của tôi nghiêm nhiên về dưỡng sức ở nhà!

Phong nhảm mắt không nói gì. Bình sán lại chực dựng Lê Phong lên:

— Phong! Nay anh Phong, dậy di!

Thi Phong đưa một ngón tay lên cái miệng mím cười, nhưng hai mắt vẫn nháy. Và vẫn giữ nguyên cái dáng lảng lẽ ấy, Phong ôn tồn:

thú?

— Phải. *Mà tôi lại đã biết đích danh thủ phạm là ai rồi* Chỉ có việc giơ tay ra là bắt được hắn.

Bình mỗi lúc một thêm lấy làm la. Phong có một sự sáng suốt khác thường thực. Bình vẫn nhận là thế, nhưng đến việc này, một việc gõ xảy ra trong mấy giờ đồng hồ, Phong chưa kịp xem xét gì mà đã dám nói quả quyết thế! Bình lắc đầu: Một là Phong nói khoác, hai là Phong làm lạc, chử tim thấy ngay được hung thủ, hừ! Lai đích danh hung thủ nữa! thi...

— Anh không tin tôi sao?

Câu hỏi bất chợt của Phong làm cho Bình hơi bối rối:

— Không... nhưng mà... Tôi xem ra việc này...

— Việc này bí mật quá chứ gì? Tôi không cãi, nhưng bí mật đến đâu mà tôi không tìm được ra!

— Phải, nhưng mà... tôi xem ra Kỳ-Phương làm việc chăm chỉ hơn... Anh thì anh lúc nào cũng đưa cợt.

Phong cười lên mấy tiếng khẽ:

— Tính tôi thế, biết sao? Vâ, tai họ làm cho tôi thành vui tính.

Phong lúc ấy mới mở mắt. Anh vui vẻ, nhìn bộ mặt quan trọng của Bình, trong lúc Bình ngồi ghé xuống cạnh đó

— Văn-Binh à, những sự bí mật nhất đối với người đã tìm thấy manh mối liền thành giản dị ngay... không! anh cứ đề tôi nói... Khi biết là việc giản dị mà thấy người khác còn lập những giả thuyết này trên những giả thuyết nô, thì ai chẳng buồn cười Kỳ-Phương là một tri khôn biếm có, tôi vẫn biết, nhưng Kỳ-Phương giỏi ở những chỗ khác kia. Ở việc này, ông ta chỉ hồn Mai-Trung có dám sáu bực. Tôi lại hơi cău với cái lối tra vấn tại trận của họ nữa. Ngày nay, hai, ba giờ đồng hồ bắt mọi người ở quanh một cái xác chết mà họ đe y nguyên đấy như một cái bù nhìn. Đó là thói quen của bọn chuyên trách, nhưng một người như Kỳ-Phương cũng theo thói đó thì tôi không vui lòng. Kỳ-Phương thận trọng quâ thành ra chậm chạp, và lại có cái ý cầu né theo một định kiến kinh nghiệm vì nó quá thô sơ... Ngày từ phút đầu Kỳ-Phương tóm được mấy chứng cứ buộc tội cho tên Thổ, thi dù những tiếng nói trong đêm tối, bức thư tôi nói cho họ biết, và

bên cạnh, đóng các cửa sổ lại, chân tay ruồi thẳng, ngực thở từng nhịp dài và đều đặn. Đó là một phép định thần giản tiện anh vẫn dùng để cho tâm trí được nghỉ ngơi một cách hoàn toàn. Phong nhất định gạt ra ngoài trí nghĩ những điều suy xét toan tính. Trong những phút thanh thản ấy, năng lực anh, não cân anh cũng như thân thể anh như một cái máy không chạy, để dành sức hoạt động cho sau này. Đó cũng là một trong nhiều phương pháp làm việc kỳ diệu của Phong. Càng biết thực có ích gì không, song anh tin là có những hiệu quả tốt.

Phong nằm lặng như thế chưa được vài phút, bỗng nghe thấy tiếng Văn-Binh vừa lên vừa hỏi người chạy giấy:

— Lê Phong đến rồi à? Đầu, ở đâu?

— Ông Phong ngủ.

Bình chạy vào, bật đèn lên, trách:

— Ngủ là cái kiêu gì? Trong lúc xảy ra bao nhiêu sự ghê gớm, trong

— Làm cái gì mà băng bái thế... Tôi vẫn biết Kỳ-Phương và Mai-Trung hoạt động ngay từ phút thứ nhất, còn tôi thì nằm ngủ ở đây... Ủ, thế đã sao?

— Sao? Anh không biết rằng họ quyết tim được hung thủ trước anh ư?

— Biết. Nhưng không hề gì...

— Sao lại không hề gì?

— Vì họ sẽ phải thua tôi. Số giờ định như thế. Vả lại có gì mà đáng sợ? Cách làm việc của họ tôi biết cả rồi. Phép dò hỏi, đường suy xét lối lập thuyết của họ tôi cũng biết rất tường tận; đó là những phương pháp cổ điển, chắc chắn lắm, nhưng chắc chắn về sự thành công cũng như về sự thất bại

— Thế là thế nào?

— Là thế. Anh Bình không nên lo sợ, cũng đừng nóng nảy, anh nên tin ở tôi. Vì tôi biết cả rồi.

— Anh biết hết?

— Biết nhiều hơn mọi người. Hơn Mai-Trung, hơn anh, hơn Kỳ-Phương hơn cả hung thủ nữa

— Hừ! Cái gì? Biết hơn cả hung

MUA MAU KÈO HẾT VÌ SỐ IN CÓ HẠN:

Répartition mensuelle du programme des études

SOẠN THEO ĐÚNG CHƯƠNG TRÌNH MỚI CỦA NHÀ HỌC CHÍNH

Cours Supérieur và Moyen — Giá 0\$18 một tờ
Cours Elém., Prép. và Enfantin — Giá 0\$12 một tờ

Ở xa mua, thêm mỗi tờ 0p.02 cuộc gửi

Nhà in **MAILINH**

57, Phúc - Kiến — Hanoi;

— xuât bản —

Hôn nhân, tình duyên,
của cải, sự nghiệp,
và tương lai

Nếu muốn biết chắc chắn thì chỉ cần biến thơ gửi chữ ký, tuổi, kinh theo ngân phiếu 1\$00 cho thầy

NGÔ - VI - THIẾT

28 Bourrin — HANOI

Vì bạn, không tiếp khách tại nhà

tấm danh thiếp biến di. Không, đê tôi nói nỗi đâu... Tôi lấy làm lạ rằng ông ta tin ngay những chứng cứ buôn cười ấy. Anh thử nghĩ coi: một kẻ giết người đã tìm được cách tên gác dâm chết Đường mà không ai biết gì, sao lại còn đại dột đến nỗi nói lèo leo người ta có thể nhận được tiếng minh?

— Ấy chính vì thế mà tên Thủ đang cho ta phục. Cái vẻ đại dột bẽ ngoài ấy chính là để cho mình phải lấy làm lạ và trưởng đến cơ mưu của một kẻ khác khôn ngoan hơn.

— Tôi cũng đã nghĩ đến cái ý này. Nhưng hình như cái ý ấy không phải của anh Kỳ Phượng bảo anh thế phải không?

— Phải.

— Tôi tiếc rằng cái ý rất hay đó không có ích gì trong trường hợp này. Tên Thủ là một người liên can, không! là một người ta chưa biết có nên ghép vào với vụ án mạng hay không, nhưng theo tôi thì hắn không là hung thủ.

Lúc ấy Bình mới nói được cái câu mà Phong chưa dám cho anh len vào:

— Nhưng còn một người nữa bị giết.

— Bao giờ?

— Sáng hôm nay, hồi hơn bốn rưỡi.

— Nhưng ai?

— Thạc.

Phong đang nắm, vung ngón thẳng dây nắm lấy hai vai Bình:

— Cái gì? Cái gì? Cái gì? Ai bị giết?

— Thạc!

— Thạc! Thạc bị giết! Trời ơi! Trời ơi! Ôi Trời, thế này thì...

Binh thuật lại các việc xảy ra ở phố Richaud rồi thở dài:

— Bây giờ thi anh tin rồi chứ?

— Tin cái gì?

— Tin rằng tên Thủ là hung thủ,

Phong không đáp, đứng lên, đi đi lại lại trong phòng, đầu cúi, mày cau, tay nắm lại. Một lát, anh sững sờ lại cự Văn-Binh:

— Sao bây giờ anh mới bảo tôi?

— Thi anh có đề tôi nói đâu.

— Thạc bị giết bằng gì?

— Bằng con dao giống con trên lưng Đường, con dao Thủ.

— Đâm ở ngực?

— Không, ở vai Thạc... Bên cạnh Thạc, tôi tìm thấy tấm danh thiếp của tên Thủ và những chữ bút chí

— Tấm danh thiếp biến mất lúc trước?

Binh gật. Phong lại do gian phòng bằng những bước đều và thong thả. Ba phút yên lặng trong đó Bình thấy Lê Phong là một người đáng thương. Mắt Phong lộ ra vẻ cay đắng băn khoăn vì trá trám mối buôn bục. Miệng mím lại, môi dưới run lên, như muốn cãi một sự thực hiển nhiên quá ác. Chớp chớp đầu anh lai lắc một cách thất vọng như để cố ruồng đuổi một ý nghĩ lâng.

Bỗng dung Phong cười rất to, tiếng cười nghe đến mà rung minh. Đầu mắt đèn cuồng nhìn người bạn kinh ngạc trước mặt anh, Phong sôi nổi nói:

— Văn Bình ơi! Hung thủ trong hai vụ án mạng này quả là một giống vật khôn hơn ma quái! Nhưng chính vì thế mà cuộc thành công của tôi sẽ rực rỡ, và sẽ khiến ông Mai Trung buôn bục thêm Lê Phong lại có dịp thắng trận.

Về mặt khó khăn đã thành về mặt tươi sáng. Anh mở cái tủ riêng của anh, lấy áo và mũ, rồi vừa đi giày vừa nói:

— Phải, thế nào tôi cũng bắt được hung thủ! Thế nào cũng bắt được nhưng anh phải giúp tôi một tay...

— Được.

— Mà công việc quan trọng nhất anh có thể giúp được tôi là... ở luôn nhà báo và mặc kệ tôi, đừng dính đến việc tôi dò xét...

Binh chực nói nhưng Phong cản lại:

— Không! Thế mới được. Anh đừng bao giờ đến Richaud nữa, vì anh đến thì nguy cho việc của tôi. Vì... vì anh hay hờ hênh lâm.

— Nhưng mà...

— Nhưng không hề gì... Chỉ đến thứ hai tôi sẽ không phải dấu anh nữa.

— Nhưng...

— Không! Phải thế mới xong, Văn Bình ơi. Cố lẽ, tôi phải chiến đấu dữ dội lắm mới thắng được, chiến đấu với tên hung thủ kỳ áo này... Tôi thù thực ít khi thấy một trí khôn ác hại nào có những thủ đoạn tài tình hơn... Thế mà tôi cũng sẽ thành công, mà thành công nghĩa là thắng cả hung thủ lẫn Kỳ Phượng, lẫn Mai Trung và cả sở liêm phong.

Phong ngừng lại, vừng trán sáng sủa của anh thoáng qua một bóng

bàn khoán:

— Duy có một điều này tôi hơi phiền là: vụ án mạng thứ hai làm cho lời hứa của tôi khó giữ được đúng... Chưa chắc chiều thứ hai đã bắt được hung thủ...

Phong vừa nói đến đó thì nghe có tiếng ở phòng bên nói sang:

— Chiều thứ hai thế nào anh cũng bắt được!

Rồi một tràng cười trong trẻo cùng sang với một người thiếu nữ đẹp như bông hoa dưới nắng bình minh,

Phong vui mừng nhưng không tỏ vẻ nhiệt thành lắm :

— Ô kia Mai Hương! Cô Mai Hương đến nhà báo sớm nhỉ!

Mai Hương tiễn nghịch cúi đầu chào một cách lễ phép khôi hài :

— Vâng, Mai Hương đến nhà báo sớm, nhưng không đủ sớm để nghe câu chuyện từ đầu...

— Cô nghe điết chuyện rồi?

— Vâng a.

Mai Hương siu mặt ngay xuống, rồi nửu cười nửu dẫn dỏi, cô trách Phong :

— Anh tệ thực, việc như thế mà anh không cho em biết tin ngay... Anh định chiếm lấy công một mình ư... Không! Anh cho em giúp anh nhé? Anh sẽ không sợ sai lời hứa với ông Kỳ Phượng nữa. Anh phải để em điều tra việc này với, việc hay quá, thích quá; em sẽ giúp anh một tay nhỏ thôi...

(Còn nữa)

Thể-Lữ

AI MUỐN HỌC ĐÀN GUITARE HAWAIIENNE NÊN BIẾT

Từ O tobre Hội Tri-Tri hàng quạt sê mờ những lớp học tối về guitar do ông Trần Định Khuê và cô Trần Thị Quỳnh huấn luyện theo lối mới, và nhân từ người chưa biết đàn rồi dần dần người đã biết đàn rồi và cả những người chưa có đàn (lớp học của Phụ Nữ biệt lập hẳn)

— Học phí mỗi tháng : 0p.50, 3p.50, 5p.50

— Học mỗi tuần lê 2 giờ.

— Học trong ba tháng rưỡi hết một chương trình.

— Cả hòa nhạc hàng tháng của các lớp họp lại.

— Mỗi lớp chỉ lấy 30 người.

— Xem thể lệ, biên tần ở hiệu đàn Trần Định Thư, 87 hàng Bông, từ 15 đến 20 Septembre.

(Những người không có đàn nên đến sớm vì chỉ có 100 cái Guitare.)

Poudre Tokalon (PÉTALIA)

SURPRENANTE DÉCOUVERTE
D'UN CHIMISTE PARISIEN
SPÉCIALISTE DE BEAUTÉ

Une poudre de riz si fine et si légère qu'elle flotte dans l'air ! Telle est la surprenante création d'un Chimiste Parisien.

C'est pourquoi la Poudre Tokalon s'étend si régulièrement et si uniformément, recouvrant la peau d'un fin voile de beauté presque invisible. Il en résulte une beauté paraissant parfaitement naturelle.

Très différente, en son effet, des poudres lourdes et démodées qui ne donnent qu'une apparence « maquillée » la Poudre Tokalon contient notamment de la Mousse de Crème qui la fait adhérer à la peau pendant 8 heures. Même dans un restaurant surchauffé, jamais votre visage ne nécessitera de « retouche » si vous employez la Poudre Tokalon. A la fin d'une longue soirée de danse, votre teint sera toujours frais et exempt de luisant.

AGENTS : F. Maron A. Rochat et Cie
45, Bd. Gambetta — HANOI

VÔ-BỨC-DIỆN
KIẾN TRÚC SƯ

8 — Place Négrier,
Bờ - hồ — HANOI

CHEMISSETTE
PULL-OVER
MAILLOT
CÉCÉ

Les tricots CÉCÉ se classent toujours premiers
EXIGEZ LA VRAIE MARQUE CÉCÉ

Cu Chung

100, RUE COTON, HANOI — Tél. 528

Đĩa
RCA
hát
RCA VICTOR 1938

mới thu thanh ở Hương-cảng
đã sang tới noi. Có dù các
diệu hát Bắc-kỳ. Nhiều đĩa
hay đặc biệt, xưa nay chưa có

Xin hỏi mua ngay tại các hiệu
bán đĩa hát hoặc tại hiệu :

DANG THI LIEN
17, phố Hàng Trống — Hanoi

Si vous voulez

Descendez à

l'Hôtel de la Paix à Hanoi

Vous apprécierez sa bonne cuisine,
ses chambres dans Pavillons
entourés de jardins, ses prix modérés.

Le meilleur accueil est réservé
à la Bourgeoisie Annamite

Charles Guillot - Propriétaire - Tél. n° 48

Bien manger
Bien dormir
Etre tranquilles

Rượu Chói Hoa-Kỳ

Các bà sinh nở muốn khí ra cũ, đều
để da, thâm thịt mạnh khỏe như thường,
thông le té-thấp, để lại được ngày. Chỉ
rõ Rượu Chói Hoa-Kỳ thì không le
ngai giật. Rượu Chói Hoa-Kỳ này trị
được nhiều chứng rất giỏi là : Sinh nở,
té-thấp, thê-thao, đau bụng, đau nhức, đầy
bụng, đau bụng, chân tay mỏi mệt, tim
lung, tai gáy, bì đôn, bì ngứa, chảy máu, ôm
tay, cảm hàn, cảm lạnh, cảm khết
bết, kiêm hiệu vô cùng. (Ai muôn mua rỉa
rò hỏi ở các nhà Bại-lý)

Phòng-tich « CON CHIM »
kết hợp các tỉnh Trung-Nam, Bắc-Kỳ, Cao-Mèn, Lào.

P R U O U C H O I H O A - K Y
Hộp lớn: 150 grs. Brandy
Hộp nhỏ: 50 grs. Rum

Ne pleurez plus chaque jour

Non ! ne pleurez plus, Madame, en « faisant » vos cils chaque matin. Souriez plutôt de contentement en employant ARANCIL, qui ne pique réellement pas les yeux. Non seulement il ne rend pas les cils cassants, mais il les développe, les retrousse et, point important ! leur donne un aspect naturel. Un produit cher, pensez-vous ! Détrompez-vous ! ARANCIL est en vente partout au prix imposé de 0p 60. Beaucoup de produits coûtent plus cher, aucun ne vaut autant. 9 nuances nouvelles et une qualité spéciale : ARANCIL INCOLORE pour les femmes qui désirent seulement allonger leurs cils sans les maquiller.

AGENT EXCLUSIF
COMPTOIR COMMERCIAL 59, Rue du Chanvre — Hanoi

Nước tiếng đồn !!!

Nhà thuốc "CON CHIM" có 6 thứ thuốc già-truyền
thần-dược nước tiếng đồn hay, ai dùng quo chí một
liệu thấy rõ chịu hoặc khỏi ngay.

1:	PHÔNG-TICH CON-CHIM	0.45
2:	NGÃ-HƯỚC CON-CHIM	0.25
3:	HÀM-LÝ CON-CHIM	0.15
4:	MHIẾT-LÝ CON-CHIM	0.15
5:	THUỐC GHE CON-CHIM	0.15
6:	GHÍNH-KHÌ CON-CHIM	0.04

KHẨP CÁC TỈNH TRUNG-NAM, BẮC-KỲ VÀ PAO-MÈN, LÀO CỘ ĐẠI-LÝ
VŨ-DINH-TÂN 178B - Lachtray - Haiphong

PHUC LO'I

1, PAUL DOUMER, HAIPHONG

Articles de Nouveautés
Chapellerie, Bonneterie
Maroquinerie, Lunetterie
Parfumerie et Beauté
Cravates, Ceintures

Rentrée des classes

Vous trouverez à l'I.D.E.O. tous les articles scolaires nécessaires à vos enfants

Articles de bonne qualité leur donnant le goût du travail.

Articles « RECLAME » vous permettant de faire des économies :

Cahier de Brouillon « RECLAME » 100 pages	0\$12
Boîte de 100 copies doubles, beau papier	1.80
Ramotte de 100 — quadrillé multiple	1.00
Plumier laqué, couvercle chromos	1.05
Compas sur panoplies : 15 et 4 pièces	0\$65 & 0.48
Compas plats nickelé reversible double usage	1.18
— — — en pochette : 2\$85 — 2.20 & 1.55	
Nécessaire scolaire 4 pièces pochette cuir	0.52

Catalogue des articles scolaires sur demande

L' I. D. E. O.

LIBRAIRIE - PAPETERIE

HANOI - HAIPHONG

Bà mụ Trời...

Không biết có phép thần thông gì mà ai sanh khó, gấp bà thi sanh dễ, và muốn cho cái thai ra lúc nào cũng được. Nên chỉ người ta đặt tên là bà mụ Trời. Tôi còn nghe một chuyện là. Một đêm kia, bà mụ Trời đi tiêu, gấp con cọp to, công bà chạy vào rừng. Chứng bỗ bà xuống, thi bà thấy cọp cái, đang chuyền bụng rên la. Bà hiểu ý, đỡ giúp cho cọp cái. Khi đỡ xong cọp đực công bà trả lại chỗ cũ. Qua bữa sau, cọp đực đến đèn ơn bà một con heo to. Chuyện này không biết có thật không, nhưng phần nhiều dân bà đã nghe nói chuyện này. Đó là chuyện bà mụ Trời. Ngày giờ tôi thuật thêm một thứ thuốc Trời, vì nó hay quá, mà người ta cũng đặt tên nó là món thuốc Trời ; là : Thuốc Dưỡng thai hiệu Nhành-Mai. Tôi chắc rằng một trăm người sanh đẻ, thi đủ một trăm lần đau bụng, có người đau quá, phải mang rủi ông chồng. Chứng đau bụng đẻ nó không phải như đau bụng thường. Nó đau hau trồi xanh, vì sự đau ấy nó làm giảm sút người dân bà, có khi đuổi sút đẻ không được, hoặc đẻ được cũng mệt đói, vì thế mà tánh mạng rất nguy, có khi phải chết. Quả bà không nên xem thường, sau ăn năn đã muộn.

Muốn khỏi những điều đau khổ ấy, như uống hai hộp dưỡng thai hiệu Nhành-Mai giá mỗi hộp một đồng, uống lúc thai được bốn tháng sắp lên. Uống được thuốc này rồi lúc sanh không đau bụng chút nào, và xanh mịt cách mau le, người dân bà vì đây mà không biết mệt, tánh mạng vững vàng. Thuốc này hay là lung lâm thậm chí cho đến đẻ con so và đứa nhỏ « lợn » mà cũng không biết đau bụng là gì. Người có dùng rồi lấy làm lạ lùng cho thuốc này là thuốc Tiên, hay lung lâm. Uống hai ve là đủ.

Một điều là, là khi sanh rồi người mẹ vẫn khỏe như hồi chưa sanh, và đứa nhỏ vẫn tốt, và không ố uộc. Thuốc thật hay, và khắp Đông-Pháp có trên 600 đại-lý bán.

Saigon : Nguyễn-Thị-Kinh, góc Chợ-Mới và các ga xe điện có bán
Mua sỉ do : Nhành-Mai, 293 Paul Blanchy, Saigon
Hanoi : Nguyễn-Văn-Đ襆, 11 Rue des Caisse
Haiphong : Mallinck 60 Avenue Paul Doumer
Vientiane : Đô-dinh-Tao
Huế : Võ-Đè 11 Quai Sasse
Quinhon : Hồ-vân-Ba Agency Khai-Đinh
Tourane : Nguyễn-hữu-Vinh

Prof.
Khanhson
Se JAMBERT
■ HANOI ■

Tôi lày ba khoa học mà nghiên cứu về đời người ta :

Khoa triết tự (graphologie) để nói về tính nết,
Khoa tử vi và chiêm tinh (astrologie) để nói về
thân thể, gia sự và vận hạn.

Trong bốn năm tròn tôi kinh nghiệm đã
được nhiều kết quả hay, tuy mười điều chẳng
được trúng cù vì mình đâu phải thần thánh,
song cũng được bày tâm phản chặc chẵn chứ
không dám nói ngoa.

Vậy bà con hãy thử coi một què mà xem bói
khoa học ra sao, chỉ cần một chữ ký tên (ký cà
họ và ký bằng hán tự hoặc quốc ngữ cũng
được) cho biết tuổi (tuổi tây hay ta cho đúng,
không cần ngày sinh) kèm theo ngân phiêu 7
hào trong ít bữa sẽ rõ đời mình ra thế nào,
tình duyên, con cái, của cải ra sao.

Có nhiều người mạo nhận tên tôi mà dì làm sẵn vậy bà con phải cẩn thận kẻo bị lừa, về phần tôi dì tôi đâu cũng lại ở
Hôtel và không tiếp khách, tôi có sai người thay mặt dì mời từng nhà để lấy chữ ký mà thôi, những người thay mặt tôi
đều có carte và hình ảnh của tôi đính theo mới phải.

Sâm nhung bách bộ Hồng-Khé

Lấy tinh chất ở cơ quan sinh dục của các loài vật mà chế luyện với Sâm Cao-ly, Lộc Nhông cùng với các vị thuốc bồ que già, nên dùng nó dần ngay đến
mẩn, bồn trĩ nhát lâm, đại tiện nhuộn, nước tiểu trou, khói đau lưng, bốc hỏa, 3c ông dùng trong 2 ngày sẽ thấy trắng dương cổ khl, linh đặc, trong khi phòng sự,
điều sinh ra các chứng đau bụng, đau lưng, bốc hỏa hoặc ra khi bu (lách 4 lít hạ) cũng khỏi. Bà nắc ruồi con thi tối súra, có chửa thi khỏe thai. Các cụ già đau lưng,
phụ lão ấu, nếu ai cần phải bồi bồ sức khỏe thì không còn có thứ thuốc bồ già hay bằng thuốc Sâm Nhung Bách Hồng-Khé này. Thuốc thơm ngon dễ ăn; các ông
Mỗi hộp giá 1p00

Thuốc Hồng-Khé số 47

Thuốc « Tráng Dương Kiên Tinh đại bồ thận Hồng-khé » số 47 chế bằng Hoàng-hoa-nu-phieu, Hải-cầu-thận, Yến-quảng, Sâm Nhung với các vị thuốc « da bồ
lanh » đậm đặc nên người da lanh vui vẻ. Sau khi dùng thuốc này 6 bay là 12 tiếng đồng hồ, có hiệu quả hiển nhiên. Muốn chứng cho những lời nói trên đây, các ông
trí bồ thận, kiên tinh, sinh khí, chữa liệt dương, bệnh tinh mao xuất. Mỗi chai lớn giá 1p00. Mỗi gói dùng được một ngày giá 0p25

Thuốc « Cai Hồng-Khé »

Không chôn lẩn chất thuốc phiện nên ai cai cũng có thể bò hẳn được, mỗi ngày hút một đồng bạc thuốc phiện, chỉ công hết hai bao thuốc cai là đã không phải
hút nữa, vẫn đi làm việc như thường, thuốc tiền 0p50 mỗi hộp, thuốc nước 1p00 mỗi chai. Nghiên nhẹ chỉ hết 1p00, nghiên nặng hết 5p00, 8p00 là bò hẳn được, nếu
ai hút, xin trả lại tiền gấp đôi.

Thuốc phong tinh Hồng-Khé

Giai thép mà buộc ngang trời! Thuốc Hồng-Khé chưa những người láng lơ! Hai câu Sâm truyền này, ngày nay quả thấy ứng nghiệm, vì bồ nói đến
Hồng-Khé thì ai cũng nghĩ đến thuốc lậu và thuốc giang-mai; ai bị lậu không cứ mới hay kinh niên uống thuốc lậu Hồng-Khé số 30, mỗi hộp 0p60, cũng khỏi rất nhanh,
ai bị bệnh giang-mai không cứ về thời kỳ thứ mấy, mới hay đã nhập cốt rồi, uống thuốc giang-mai Hồng-Khé số 14 cũng khỏi rất nhanh một cách êm đềm không hại
tinh dục — mỗi hộp giá 0p60 — nên khắp các nơi đều đ飯店 cũng biết tiếng!

Nhà thuốc HỒNG-KHÉ

88, Phố Chợ Hôm — Hanoi (Route de Hué)

Kem mạch cho đơn, bốc thuốc chảy, và có hơn 100 món thuốc hoàn tán, cao đơn già truyền và kinh nghiệm, chế sẵn, đóng hộp, đóng chai theo phương pháp Áo-Mỹ
bán khắp cả nước Nam, bán sang cả Tây, Tàu, Ai-lao, Cao-mén, chữa đủ các bệnh nguy hiểm người lớn trẻ con. Bệnh nào thuốc ấy, có đơn chí rõ cách dùng và nói
rõ bệnh căn, hết rất ít tiền mà bệnh mau khỏi. Các thứ thuốc của nhà thuốc Hồng-khé bày Hội chợ Haiphong năm 1937 được quan Toàn-quyền và quan Thống-sứ ban
thien, các bão tây, nam tò lòi khuyến khích, và được thưởng « Bột tinh vàng ». Có biển 2 cuốn sách thuốc « Gia đình ý dược » và « Hoa nguyệt cầm nang ».

Thuốc quản

MELIA

Chè tạo ở bên ALGER
Ai cũng đều công-nhận
là ngon hơn
các thứ thuốc khác

Gói giấy vàng (S.A.C.M.A.) 20 điếu 0\$12
Gói giấy trắng (BA-SAO) 20 điếu 0.05
Gói giấy đù (MARINA) 20 điếu 0.05

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN
L. Rondon & C° Ltd

18, Bd Đông - Khanh — Hanoi

Lần thứ nhất Y - Học Á-Đông làm chấn động PHÁP QUỐC

Đây là nguyên văn bức thư ở Marseille gửi về
công nhận thuốc Sưu-dộc Bá-Úng-Hoàn hiệu
Ông Tiên, ai dùng cũng dứt tuyệt nọc.

Chúng tôi không sửa đổi thêm bởi đề ý như
rất chụp hình dúc khuôn (cliché) in lên dây
cho người có bệnh thấy rõ thuốc Sưu-Dộc Bá-
Úng-Hoàn hiệu Ông Tiên trị dặng tận gốc, tuyệt
nọc các chứng bệnh phong linh như: Láu, Dương-
mai, hạch xoài, bã cứt nặng nhẹ, láu mau, hay
là đại nhập vào cốt dì nữa, thuốc Sưu-Dộc
bá-úng-hoàn hiệu Ông Tiên cũng lồng lỏi vi
trùng gốc độc ra dứt tuyệt, khỏi cần trú cẩn,
không hại sinh dục, không hành binh nhơn
(chắc vậy). Mỗi hộp 1\$50

Chi cục ÔNG TIÊN
11, Rue de Soie, Hanoi

Chia vui
Khi dùng thuốc Sưu-dộc bài vинг hoan của hiệu
người, nên may mắn phung tinh của tài được dứt tuyệt
nọc, vây tài xin cảm ơn người và chúc cho người
đảng man phát đạt. Bên thấp ai có dùng rồi
đều đều công nhận người khen, đều cho bình vang,
tôi thấy có nhiều anh em đã bị bệnh rõ mới họ
còn mua để dành khi mới ra có thuốc súng riêng
hỗ trợ ấy thử nấy.

Tay nhận đăng thời máy bay này người chỉ gửi
đang sau rất nhanh cảm ơn
M. Nguyễn Văn Mai
(France), 44 rue de Bellot
Hanoi